

FEMEIE

Femeie ,
când pleci și lași în urma ta parfum de crini,
amețitor,
mă-mbrățișez cu el.

Pe stradă, mergând,
petale cad îmbietor ,
din chinurile
și lacrimile tale.

Și faci din pălărie una cu tine,
împrăștiind pe drum atâta eleganță,
și-n umbra ochilor zăcând tăcut sub ea,
prin mimică,
tu oglindești o lume-ntreagă.

Femeie,
prin mersul tău așa de apăsător,
când fusta îți învăluie piciorul drept,
oferi zilelor uimire
și nopților povești.

Și poate nu te înțelege nimeni,
și nimeni nu a vrut să te-nțeleagă,
tu pari îndrăgostită de tine,
fără să știi ...
când inspiri celorlalți trecători,
parfumul tinereții...

DACĂ ȘI NICIODATĂ DACĂ, de Ionuț Caragea

dacă greșești îți prelungești viața cu o părere de rău

dacă ești trist îți prelungești viața cu o lacrimă
dacă întâlnești un străin pe stradă
îți prelungești viața cu un surâs
dacă îți mai aduci aminte
de lucrurile frumoase din trecut
îți prelungești viața cu o visare
dacă ai încredere în oameni
îți prelungești viața renunțând la orele fixe
dacă ții la prieteni
îți prelungești viața cu o strângere de mână
și o vorbă spusă din suflet
dacă ai speranță îți prelungești viața cu o posibilitate
dacă ești conștient că totul este posibil
îți prelungești viața cu o alegere bună
dacă ești credincios îți prelungești viața
cu un crez și o rugăciune
dacă ai căzut îți prelungești viața
ridicându-te din nou
dacă te lovești de un zid
îți prelungești viața imaginându-ți o ușă
imaginându-ți un zbor
dacă iubești îți prelungești viața
cu o altă viață
dacă ești poet îți prelungești viața
cu fiecare cuvânt
dacă și niciodată dacă...

TREABĂ, de Georgeta-Ionela Tofoleanu

Am multe de rezolvat în mine:

tocmai s-a crăpat acoperișul visului

iar stâlpii inimii mele naivi și dezbrăcați

nu mai au destulă putere

ca să te țină.

Iar ferestrele, ah, și ele

sunt sparte și culcate.

Căci te vedeam cândva-n privirea lor

iar azi, ele nu mai au ochi

și nici cuvânt.

Unghiile sufletului meu

sunt tocite și rupte.

De ele ființa ta se-agață

crăpându-le mai tare.

Dar uite, e puțin mucegai

adunat în colțul suferinței.

Și-o pânză groasă de amar

pe marginea raftului cu amintiri.

Am multă treabă de făcut în mine:

sunt scame pe podeaua gândurilor mele

iar praful doarme pe fruntea dorului

tăcut și suav.

Cred ca știu precis

ce va rămâne nerezolvat în mine.

Tu.

IA-MĂ DE MÂNĂ

la-mă de mână,
și să fugim în lume,
să fugim de cuvinte,
și de umbrele oamenilor,
de zile irosite aiurea
pe drumuri murdare.

la-mă de mână,
să plecăm spre nicăieri,
am putea fi orice,
am putea fi flori
sau pietre purtate de apă.

la-mă de mână,
o să trăim împreună,
eliberați de griji și vremuri grele,

eliberați de noi înșine
și de căderile noastre.

la-mă de mână,
și-o să trăim iubirea în șoapte,
o să învățăm dragostea trăind-o
nu citind-o din cărți.

la-mă de mână,
și-o să fiu mireasa ta,
îmbrăcată în alb,
altfel, voi fi mireasa altora,
îmbrăcată în negru.

la-mă de mână,
și-o să uit totul,
o să încep viața din nou de la zero,
crezând că niciodată nu am suferit,
că nu am căzut,
și nu am sperat niciodată în van.
O s-avem casa noastră
din lemn și piatră,
și-o să ne îmbrăcăm la nunta noastră
cu apa lină curgând.

CATRE CHIPUL DIN OGLINDA, de G. Topârceanu

Cum stai în rama și te uiți

Atât de trist la mine,

Mă-ntreabă ochii tăi mirați:

„Mă mai cunoști, străine?“

„Urâtule, nu te cunosc!

Prea palid ești la față

Și prea bolnavi ard ochii tăi,

Privirea lor mă-ngheață...

Că te știam copil nebun,

Crescut în vânt și soare,

Obrazul rumen, ochii vii

Și gura zâmbitoare.

Natura toată se-nchină,

Ascultătoare ție:

Aveai palat un crâng întreg

Și-o luncă-mpărăție!

De-acolo, într-o zi, te-au dus

Între străini, departe,

Să uzi cu lacrimi de copil

O urâcioasa carte.

Dar anii lungi, ducând cu ei

Pustiu-nvățăturii,

N-au stins văpaia ochilor,

Nici zâmbetele gurii.

Știai să cânti și să iubești,

Pornit pe râs și glume...

Dar tot avântul tău pieri

Când ai intrat în lume.

Așa pesemne-ai fost ursit

Să suferi prea devreme.

Și gura ta, nici chiar acum,

Nu știe să blesteme!

.....

Ușor păstrează urmele

De pași adânci nisipul.

Ci sufletul meu nu-i așa

Cum mi-l arată chipul:

Veninul suferințelor

În piept să mi se strângă,

Eu vreau să râd!... Dar ochii tăi

Au început să plângă.

FUR

Am început să fur...
fur gânduri și inimi plictisite,
fur cuvinte și voci obosite,
fur ciorapi de damă,
pietre și pământ,
liniștea altora și mirarea lor,
apoi le-agăț pe toate în propriul tablou.

De ce fur?!
Pentru că am fost furată.
Timpul mi-a furat răbdarea și liniștea,
Uitarea mi-a furat amintirea și zâmbetul,
Iubirea mi-a dat și mi-a furat apoi fericirea.
Am încercat să mă adâncesc în iubire,
m-au chemat văile inconștienței acolo,
și m-au făcut să cred că voi afla răspunsuri.
Nu sunt răspunsuri,
e doar răsplata...
pentru întrebări neîntrebate.
Și m-am decis să fur,
sa fur tot ce mi-a fost furat,
sa fur tot ce am dat,
să fur ca să pot trăi,
și m-am gândit apoi la noroc...
Am văzut imaginea unui om al străzii,
găsind pâine,
Am găsit acolo norocul,
în încremenirea unei străzi murdare,

ce a cunoscut cele mai sincere lacrimi,
gânduri și sărutări ale străinilor ei trecători.

Sinceritatea am găsit-o în durere,
Durerea a fost mereu sinceră cu mine,
de mii și mii de ori mai sinceră ca tine.

Oare e acesta un păcat,
de a fura după ce ai fost furat?
Căci am fost chinuită de cuvinte
și doar pentru că mi-a păsat,
am suferit.
Mereu căutând dragostea unde nu e,
mereu căutând ceva ce nu este...
Ciudat, se spune, că oamenii
își găsesc liniștea doi metri sub pământ.
Și râd, râd nebunește...
nu prea cred eu în ce se spune!

AFARĂ-I TOAMNĂ, de Mihai Eminescu

Afară-i toamnă, frunza 'mprăștiată,

Iar vântul svârlă 'n geamuri grele picuri;

Și tu citești scrisori din roase plicuri

Și într'un ceas gândești la viața toată.

Pierzându-ți timpul tău cu dulci nimicuri,

N'ai vrea ca nimeni 'n ușa ta să bată;

Dar și mai bine-i, când afară-i sloată,

Să stai visând la foc, de somn să picuri.

Și eu astfel mă uit din jet de gânduri,

Visez la basmul vechiu al zânei Dochii,

În juru-mi ceața crește rânduri-rânduri;

DANSÂND ÎN NOROC

Dansând în noroc,
viața e asemeni vibrației oceanului nesfârșit,
când zarea îl umple de sclipire.

Dansând în noroc,
iubirea e nemuritoare;
ea trăiește într-o scoică,
unde încap doar două suflete,
unite mereu de sentimente curate,
purtate mereu spre același țel.

Dansând în noroc,

nu trăiești în ziua de ieri,
și nici nu gândești la ziua de mâine,
te-nfrunți din ziua de azi,
mereu,
dansând în noroc.

Dansând în noroc,
zilele îți par mai senine,
și oamenii mai frumoși,
străzile sunt mult mai curate,
și-n parcuri, vântul șuieră plăcut.

De-aceea, am ales să dansez în noroc,
fără să îmi doresc altceva;
femeile par mai cochete,
copiii mult mai gingași,
și florile-mi par chiar eterne,
și dragostea mult mai previzibilă...
Chemările ei îți se așează pe umeri,
le porți pe toate, fără să simți greutate,
pentru că ai ales... să dansezi în noroc.

IMN TĂCERII, de Elena Liliana Popescu

Cel ce aspiră încă să-și rostească

sensibila trăire-n poezie,
cel invitat la cina-mpărătească
hrănind cu har umila-i fantezie,

cel ce ofrandă-aduce tot ce are
Aceluia ce-nseamnă însăși Viața
cel ce se-ntoarce veșnic la izvoare
și-i pregătit oricând pentru povață

oricui ar fi dispus să îl învețe,

cel ce se-ncumetă-a privi-n tăcere
să-L vadă-n faptele ce par răzlețe
pe Cel ce, Singur, știe-a lor durere

și le păstrează-n viață **prin iubire**,
cel ce-n poeme-ncearcă să cuprindă
esența vie-ascunsă-n elixire
și din tabloul Vieții să desprindă

ce Pictorul a vrut să-nfățișeze
prin umbrele pe Chipul nemuririi,
cel ce-ndrăznește să se adreseze
prin efemere versuri omenirii,

muindu-și pana-n disperarea mută,
reînviind speranța și-n cuvinte
întreaga lui iubire așternută,
din toate câte sunt, luând aminte,

cel ce avea atât de mult a spune
cândva, prin rimele-i meșteșugite
ar mai putea un alt poem compune
decât cel al Tăcerii nesfârșite?

DACĂ NU NE-AR FI DOR

Dacă nu ne-ar fi dor, unul de altul,
am uita să zâmbim,
când gândurile noastre toate,
rămân împotmolite în amintiri.
Dacă nu mi-ar fi dor de tine,
aș uita că tu mă aștepti,
aș uita, ca o netrebnică,
și nu aș crede că încă mă iubești.

Dacă nu ți-ar fi dor,
m-ai uita,
știi că m-ai uita.
Dacă nu ne-ar fi dor,
când ne vom revedea,
și-mi voi așeza capul la pieptul tău,
greutatea trupului meu
nu ți-ar chinui sufletul,
până la lacrimi...

CONTRASTE, de Virgil Carianopol

Sunt bucurii care-ntristează,

Sunt întristări ce fericesc,
Sunt zile fără de lumină
Și nopți adânci ce strălucesc.
Sunt adevăruri ce doboară
Și sunt minciuni care ridică,
Sunt împărați, atotputernici
Ce însă tremura de frică.
Sunt vieți ce-au strălucit în viață,
Dar când s-au stins parcă n-au fost,
Palate care nu pot ține
Cât o cocioabă adăpost.
Sunt oameni albi pe dinafară,
Dar negri în adâncul lor
Și negri în afară, negri,
Da-n ei de-un alb strălucitor.
Sunt dulciuri ce-amărăsc ca fierea,
Dar și amaruri ce-ndulcesc
Sunt nedreptăți care îndreaptă,
Dreptăți care nedreptățesc.
Sunt multe contradicții, multe:
Sunt uri adânci ce nasc iubiri,
Sunt suferinți ce-aduc lumină
Și fericiri nefericiri!...

AJUTĂ-NE MAICĂ SFÂNTĂ, de Cristina Onoiu

Sfânta Născătoare a lui Dumnezeu,

Maică Preacurată, scapă-ne de rău,
Roagă-Te, Măicuță, pentru al Tău popor,
Cu rugile Tale, dă-ne ajutor.

Roagă-L, Maică Sfântă, pe-al Tău Fiu Iubit,
Ca să aibă milă de-'ăst popor rănit,
Să ne ierte, Maică, pentru c-am greșit,
Nu am ascultat, și-am păcătuit.

Pentru a noastră vină, acum suferim,
Dar nu recunoaștem și păcătuim,
Ne-a trimis necazuri și tot nu vedem,
Că noi de sfârșit, încet ne-apropiem.

Ape mari și multe ne-au înconjurat,
Dar lumea întreagă, zace în păcat;
Peste tot în lume inundații sunt,
Cum n-a fost vreodată, pe acest pământ.

Mai avem curajul ca să mai strigăm:
"Cu ce-am greșit, Doamne?"... și ne supărăm.
Suntem orbi cu toții, nu realizăm,
Prin păcat, de Domnul, noi ne depărtăm.

Răutatea-i multă, peste tot în lume,
Nimeni nu mai știe de faptele bune,
Crime, sinucideri și bătăi din greu,
Cum de ne mai poate răbda Dumnezeu.

Mulțumim, Măicuță, că ne ocrotești,
Sfântă Născătoare, mult ne mai iubești
De nu ai fi Tu, Maică Preacurată,
Ar fi dispărut, de mult, lumea toată.

Ai făcut, Preasfântă, minuni foarte multe,
Ajută –Ți copiii, de-acum înainte,
Nu ne mai lăsa, ca să suferim,
Și mereu noi Ție să îți mulțumim.

Că ne-așteaptă, Maică, neazuri nespuse,
Suferințe grele, de păcate-aduse,
De nu ne îndreptăm, greu o să ne fie,
Vom vedea cu toții, a Domnului mânie.

Doar prin ale Tale, rugă înălțătoare,
Tu, Măicuță Sfântă, fii îndurătoare,
Tu și cu toți Sfinții, vă rugați mereu,
Să ne dea iertare, Bunul Dumnezeu

Crin ales și Sfânt, cu un dulce miros,
Mântuire ne-ai dat, prin Domnul Hristos;
Roagă–Te Măicuță și noi să venim,
Să fim pe vecie, în ceruri. Amin.

RĂNI DESCHISE

Îți înțeleg privirile,
așa cum le înțeleg pe ale celorlalți,
tu nu le înțelegi pe ale mele,
și mă simți tristă, mă simți tăcută,
dar nu e niciun cuvânt de aruncat,

sunt doar răni deschise, dragul meu.

De-atâta timp, sunt răni deschise,
și nu am vindecare pentru ele,
trăiesc în umbra ta,
și nimeni nu mă știe altfel,
decât o umbră stingându-se încet în urma ta.

Sunt tristă, mai tristă ca atunci când săracă eram,
și nu aveam nici hainele ce le purtam...
Îmi lovesc capul de pereți, în fiecare zi,
învăț de la tine că-mbătrânirea
e scopul meu de-a fi,
și-ascund în mine doar iarnă.

Dar înțelegi tu acest fapt,
de a fi iarnă înăuntru?
îți poți imagina că nu mi-e cald,
și-ngheț, îngheț atât de tandru...

Nu mai pot duce altă luptă,
decât cea cu mine însămi; ca o vitează,
mă-ncumet să îngân,
sângerarea unor răni deschise,
să-mi așez capul pe piatră
și să plâng.

Nu-mi ești dușman și nu-mi ești prieten,
Nu-mi ești nici vis, nici realitate,
Îmi ești doar certitudinea că se poate,
cu răni deschise, a trăi.

Dar rănile nu sunt ale tale,
Le port tot eu, pe trup și-n suflet,
le dăruiesc cu vraja zorilor din zare,
și se deschid mai mult, mai mult...
răsar în propriul scâncet,
și înfloresc în propriul chin.

AM SĂRUTAT ACEASTĂ LUME, de Rabindranath Tagore

Am sărutat aceasta lume cu ochii și cu mâinile,

În faldurile inimii nenumărate-învăluind-o.

I-am potopit și zilele și nopțile cu gânduri,

până când lumea și viața mea

s-au contopit într-una singură.

Și dragă mi-i viața,

pentru că dragă mi-i lumina cerului

întreșută-n mine.

Dacă a părăsi această lume

e tot atât de-nvederat cu a iubi-o –

trebuie să fie un tainic înțeles

între-ntâlnirea și despărțirea vieții.

Dacă iubirea de viață

s-ar dezamăgi în moarte,

atuncea cancerul dezamăgirii

ar roade măduva a toate,

iar stelele și-ar tot zbârci lumina,

până s-ar face negre-n întuneric...

MAI DĂ-MI UN VERS

Iubitule, mai dă-mi un vers,
din farfuria ta cules,
căci tare mi se pare că...
te-aud, zâmbind,
te văd, vorbind.

Cu poezii, la mic dejun,
Tu-mi vei zâmbi, întreaga zi.
Și toate-aceste rânduri nu apun,
O să le citești și-a doua zi.

Tu-mi pui gingașe flori,
pe-ntregul trup și-n păr,
Să știi că mă dezmierzi,
Așa... din depărtări.

Și da... te simt în pielea mea,
Mă pierd cu ochii din oglindă,

E așteptarea tot mai grea,
Și timpu-ncearcă să ne mintă.

Dar știi ceva?
mai dă-mi un vers,
din farfuria ta cules.
Și-o să zâmbim întreaga zi,
Din depărtări,
Un zâmbet ce răzbate,
Cu mângâierea lui de-a fi.

Și astăzi n-am nici întrebări,
și nu-mi doresc alte răspunsuri,
Ne vom zâmbi, ne vom zâmbi,
e-un sentiment de deja-vu,
e-un sentiment că rândurile,
au îndreptat destinul nostru,
spre alte cursuri.

CĂTRE GALATEEA, de Nichita Stănescu

Îți știu toate timpurile, toate mișcările, toate parfumurile

și umbra ta, și tăcerile tale, și sânul tău
ce cutremur au și ce culoare anume,
și mersul tău, și melancolia ta, și sprâncenele tale,
și bluza ta, și inelul tău, și secunda
și nu mai am răbdare și genunchiul mi-l pun în pietre
și mă rog de tine,
naște-mă.

Știu tot ce e mai departe de tine,
atât de departe, încât nu mai există aproape -
după-amiază, după-oriizontul, dincolo-de-marea...
și tot ce e dincolo de ele,
și atât de departe, încât nu mai are nici nume.
De aceea-mi îndoii genunchiul și-l pun
pe genunchiul pietrelor, care-l îngână.

Și mă rog de tine,
naște-mă.

Știu tot ceea ce tu nu știi niciodată, din tine.
Bătaia inimii care urmează bătăii ce-o auzi,
sfârșitul cuvântului a cărui prima silabă tocmai o spui
copacii – umbre de lemn ale vinelor tale,
râurile – mișcătoare umbre ale sângelui tău,
și pietrele, pietrele – umbre de piatră ale genunchiului meu,
pe care mi-i plec în fața ta și mă rog de tine,
naște-mă. Naște-mă.

...CÂT DE RĂU MĂ DOARE DORUL...

Tu mi-ai adus aminte cât de rău doare dorul...

Cântându-mi uneori din depărtarea ta de dincolo de răsărit...

Când tu taci apune glasul păsărilor printre frunze

Si mi se așterne toamna peste tâmpale.

Vreau liniste, să-mi pot auzi muzica nescrisă încă

Dar deja auzită de tine...

Voi aștepta cuminte să mi te-aducă gândul

Mai aproape cu fiecare strop de ploaie din ziua mea;

Voi aștepta să-ti aud respirația sacadată

Apropiindu-se de prima atingere a buzelor,

Dincolo de foile cortului, ale lumii și ale visului...

Și-ți spun... mi-era atât de dor să mă doară pieptul la fiecare respirație...

Să nu pot să fac un pas fără să te văd oglindit

Într-o petală de floare

Sau într-o adiere de vânt

Mă durea atât de tare că uitasem să simt vara din mine

Tu mi-ai adus aminte...

...cât de rău mă doare dorul ...

așa că mă încrunt, mă ridic și fug

Să te uit puțin și să continui să respir pentru mine.

Lasă-mi timp și-ti voi asculta supusă atingerile calme...

Lasă-mi timp și voi învăța să mi te-aduc aminte

Când ne va uni ultimul val,

La răsăritul soarelui,

Îmbrățișați pe nisip

În visul de mâine.

OMUL E PROPRIUL SĂU POET

Sunt mulți poeți necunoscuți,
Îi văd pe stradă tot trecând,
Și cu priviri, prin gesturi, muți,
adesea, îmi pătrund în gând.

Și fiecare își scrie o baladă,

muncind în litere și ritm,
ei lasă ploaie să mai cadă,
și îmi șoptesc să nu mă mint.

Ei fug mereu, s-ascund isteț,
îi nimeresc dintr-o privire,
dar nu-i poet cel care scrie,
doar îngerii ne sunt poeți.

Și uit de lacrimi, și de vremuri,
Râd când alții spun că mă iubesc,
Doar inim-ar putea să spună,
un simplu,
și melancolic..."Te iubesc! .

Eu cred că nu am nici un sfert de teorie,
Dar cred că omul e propriul său poet.

CHIAR AM CREZUT, de Livia Bătăiosu

Chiar am crezut că-n stele pot zbura,
Că pot atinge luna și pot păși pe ea,
Că pot dormi pe norii duși de vânt,
Că pot alerga cu vântul pe pământ.

Am crezut în flori și-n boabele de rouă,
În zâmbetul senin și-n picurii de ploaie,
În răcoarea nopții, când afară plouă,
Am crezut în tine și-n iubirea vie.

Chiar am crezut în lumea creată doar de mine,
În lumea de vis, eu te-am chemat pe tine,
Credeam că mă iubești și că vei rămâne,
Am crezut că vrei să fii doar pentru mine.

ÎNCĂ MAI SUNT...

Încă mai sunt rânduri de scris,

mai sunt fericiri de dat,
mai sunt focuri de stins.

Încă mai sunt dimineți de trăit,
mai sunt încă flori de oferit,
mai sunt și inimi de iubit.

Încă mai sunt portrete de pictat,
mai sunt încă pahare de ciocnit,
mai sunt și oameni de admirat.

Încă mai suntem noi,
și mâinile noastre încă se pot lega,
avem inimă...
mai putem încă... trăi.

Încă mai sunt pomi de sădit,
mai sunt încă dureri de luat,
mai sunt și expresii de dăinuit.

Încă mai sunt veri de căldură.
mai sunt încă ierni de nins,
mai sunt suflări de viață în sculptură.

Încă mai sunt nopți de pierdut,
mai sunt încă și zile negre,
mai sunt linii adânci pe fața de scris,
mai e și adevăr, când minciuna se cerne.

Fii fericit!
Încă mai sunt povești de spus.
Fii fericit!
Mai e și răsărit, după apus.

CUPRINDE-MĂ....

Cu mâinile tale, cuprinde-mă de mijloc,
Și capul meu ostenit va poposi pe al tău umăr,
Te voi învăța dansuri în doi, un vals în zori de zi,
Vom muta munții, pădurile vor fi mai aproape
De-un verde încă inexistent.

Cuprinde-mă și strânge-mi trupul mic lângă al tău,
Și vom avea același suflet,
Te voi învăța mângâierea în doi,
Vom clădi case din nori,
vom pluti pe petale de nuferi.

Acoperă-mă cu tine,
pân-am să simt că nu mai pot,
Te voi învăța să-ți scrii inima pe cărări de câmpii,
Și vom avea doi copii.

Unește-ti obrazul cu al meu,
să simți lacrimi fierbinți,
să ne simțim ochii de-aproape,
Și când o să îmbătrânim și ne vom stinge,
Împreună, ne vom reaprinde mirific printre stele.

Cuprinde-mă... cu al tău gând,
și lasă-mă în tine...
Apoi, mai stai o clipă, dragul meu,
mai stai o clipă,
Și strânge-mă la pieptul tău,
Căci iarn-aceasta se va duce,
Lăsând în gol o primăvară,
Nu vreau în noi doar amintiri,
Sau urme ce-o să doară.

Mai dă-mi o clipă de tăcere,
O promisiune,
O durere...

EPIGRAMĂ, de Sf. Ioan Iacob Hozevitul

Dacă nu se duce mintea

Sus la ceruri sau la moarte,
Prea ușor se rătăcește
La vorbirile deșarte.

Și de nu se odihnește

Mila păcii întru noi,
Vom găsi mereu pricină
De gâlceavă și război.

Iar când nu ne dăm silința

Spre cunoașterea de sine,
Cântărim mai totdeauna
Numai faptele străine.

ACEASTA NU-I O POEZIE

Se rupeau bucăți de suflet,
Se risipeau în patru zări...
Am început să împachetez clădiri,
Si râuri, în sticle să le-nchid,
sa le păstrez doar pentru mine.
Am fost mai aproape de adevăr ca niciodată,
Eram încă în grădini, sădind încă ceva,
Gândind un viitor în care nu aveam să mor de foame...
Venii furtuna, izbind de pământ case bătrâne,
Și teama se cuibării în inima mea,
mă întrebam dacă voi avea ierni la fel,
dacă soarele va aduce în pielea lumii bucurie din nou,
dacă oamenii or să mai fie oameni,
dacă îndrăgostiții își vor mai scrie scrisori,
de mână, parfumate de-ai dragostei fiori,
dacă bărbații vor mai cunoaște inima femeilor lor...

Se pare că teama mea a fost adevărată,
Oamenii își cumpără haine noi,
le-aruncă pe cele vechi,
încercând să curețe un trup îmbătrânit,
care e de fapt doar mângâiat de trecerea timpului.

Mi-e silă să trăiesc într-o lume în care,
nimeni nu mai simte nimic...
Sau poate eu sunt vinovată,
lumea a fost mereu la fel,
Poate am visat eu trecute realități,
de-aceea suflete se rup acum în mii
ori milioane de bucăți.

RUGĂCIUNE, de Octavian Goga

Rătăcitor, cu ochii tulburi,

Cu trupul istovit de cale,
Eu cad neputincios, stăpâne,
În fața strălucirii tale.
În drum mi se desfac prăpăstii,
Și-n negură se-mbracă zarea,
Eu în genunchi spre tine caut:
Părinte,-orânduie-mi cărarea!

În pieptul zbuciumat de doruri
Eu simt ispitele cum sapă,
Cum vor să-mi tulbure izvorul
Din care sufletul s-adapă.
Din valul lumii lor mă smulge
Și cu povața ta-nțeleaptă,
În veci spre cei rămași în urmă,
Tu, Doamne, văzul meu îndreaptă.

Dezleagă minții mele taina
Și legea farmecelor firii,
Sădește-n brațul meu de-a pururi
Tăria urii și-a iubirii.
Dă-mi cântecul și dă-mi lumina
Și zvonul firii-ndrăgostite,
Dă-i raza soarelui de vară
Pleoapei mele ostenite.

Alungă patimile mele,
Pe veci strigarea lor o frânge,
Și de durerea altor inimi
Învață-mă pe mine-a plânge.
Nu rostul meu, de-a pururi pradă
Ursitei maștere și rele,
Ci jalea unei lumi, părinte,
Să plângă-n lacrimile mele.

Dă-mi tot amarul, toată truda
Atâtor doruri fără leacuri,
Dă-mi viforul în care urlă
Și gem robiile de veacuri.
De mult gem umiliții-n umbră,
Cu umeri gârbovi de povară...
Durerea lor înfricoșată
În inimă tu mi-o coboară.

În suflet seamănă-mi furtună,

Să-l simt în matca-i cum se zbate,
Cum tot amarul se revarsă
Pe strunele înfiorate;
Și cum sub bolta lui aprinsă,
În smalt de fulgere albastre,
Încheagă-și glasul de aramă:
Cântarea pătimirii noastre.

LASĂ-MĂ, TE ROG, SĂ-MI AȘEZ CAPUL PE PIEPTUL TĂU

Lasă-mă, te rog, să-mi așez capul pe pieptul tău menit să-mi înțeleagă tăcerea,
Și gândurile mele ce vibrează lăuntric se vor contopi înmiresmat cu durerea,
Lasă-mă să visez asemeni unui copil, căci un copil sunt,
În cercul deloc restrâns al propriilor mele slăbiciuni, aruncate în neantul uitării.
Tu spuneai că doar dezvăluind misterul propriei lumi cazi pradă subtil iertării,
Iar eu te rog, lasă-mă să cred că ziua de mâine o să mă întărească și mai mult,
Că-ți voi simții atingerea în părul meu și mă voi izbăvi,
Sufletul va ridica ancora și va porni...
Vreau să-ți privesc și azi mâinile ce încrăpescă secretul a ceea ce va urma,
Promit c-abandonez neîncrederea, și singur-am să mă mint.
Poate crezi că nu simt misterul acestor trăiri, nu te simt pe tine,
Eu simt tot, orice privire, orice cuvânt interpretat vag...
Ești o parte din mine, o completare în ceea ce cred,
Lasă-mă, te rog, să visez chiar dacă nu știi de mâine o să-mi fii alături,
Nu vreau să cred că te-am pierdut chiar înainte de a te pierde cu adevărat,
Și-am să păstrez în propriile-mi celule orice gând și cuvânt curat.
Lasă-mă, te rog, să cred că pot schimba ceva în această lume iubind,
Și lasă-mă să simt ca o binecuvântare acest blestem,
De a dăruia inima și sufletul celui care le va zdrobi cu cea mai strașnică ardoare.

MAREA TRISTEȚE, de Valentin Pană

Sunt singur, într-o lume sumbră
Fără de zâmbet, fără vis,
Doar pașii amintirii tale
Îi simt cum calcă în abis.

Ascund de mine amintiri

Și-ncerc să navighez prin lacrimi,
Să pot cumva să te zăresc
Pe țărmul mării, fără margini.

M-agăț de stele să privesc
Cum valuri ce nu dorm în noapte,
Aduc spre tine alergând
Săruturi preschimbate-n șoapte.

Oftez, nimic nu are rost
Fără culoare-mi pare focul,
Și toate parcă stau în loc
Când nu ești tu, caci tu ești totul.

Distante, fără de măsură
Secunde care lenevesc,
Și stropi de ploaie ce mă udă
Nu mai contează. Te iubesc.

GEN DE AMINTIRI

Nu-mi amintesc când m-am născut,
Știu doar că am văzut lumina și am așteptat.
A doua zi tata a spus că ar fi vrut băiat.
Au urmat ani de tăcere,
Copilăria e fericire, ea veselie dar și liniște cere.
Așa că am cerut și eu ceva,
Și-am așteptat cu speranță că mi se va da.
Dar viața mi-a luat ce-aveam de preț,
Și-atunci, am privit totul cu si mai mult dispreț.
Eu, de fapt, m-am născut dintr-o necugetare,
Dar am găsit în mine câte-un răspuns la fiecare întrebare.
Nu vreau lucruri mărețe, vreau să rămân cu ce am.
Cer prea mult? Nu cred... dar tot eu cândva spuneam
Că trebuie să plătesc pentru tot.
Doamne, nu vreau să plătesc Fericirea
cu propria-mi fericire de a lupta!

METANIA, de Marius lordăchioaia

de-aș putea să-mi plec gândirea

puțin mai jos de orice gând
mi s-ar întoarce-n trup iubirea
și mintea-n inimă plângând

de-aș putea să-mi plec privirea
puțin mai jos de-orice lumină
mi-ar străluci în ochi Lumina
și-aș fi fără păcat și vină

de-aș putea să-mi plec vorbirea
puțin mai jos de-orice cuvânt
mi-ar izvorî din piept Tăcerea
ce-ar face pace pe pământ

de-aș putea să-mi plec poftirea
mai jos de cele care pier
preface-s-ar atunci căderea
în cel mai lin urcuș spre Cer

de-aș putea să-mi plec durerea
puțin mai jos de-orice alin
aș întâlni chiar Învierea
în miezul ultimului chin

de-aș putea să-mi plec grumazul
puțin mai jos de orice jug
în nuntă s-ar schimba necazul
și nunta-n feciorelnic Rug

o, de-aș putea să-mi plec genunchii
puțin mai jos de drumul meu
să-mi plec și duhul și răunchii
puțin mai jos mai jos de "eu"

metania începută-n suflet
mi s-ar sfârși în Dumnezeu...

N-AI DEZMIERDA, de Radu Gyr

N-ai dezmierda, de n-ai ști să blestemi,

Surâd numai acei care suspină,

Azi n-ai iubi, de n-ar fi fost să gemi,

De n-ai fi plâns, n-ai duce-n ochi lumina.

Și dacă singur rana nu-ți legai,

Cu mâna ta, n-ai unge răni străine.

N-ai jindui după un colț de rai,

De n-ai purta un strop de iad în tine.

Că nu te-nalți de jos până nu cazi

Cu fruntea-n pulberea amară,

Și de re-nvii în cântecul de azi,

E c-ai murit în plânsetul de-aseară.

CÂNTECUL POTIRULUI, de Nichifor Crainic

Când holda tăiată de seceri fu gata

Bunicul și tata
Lăsară o chită de spice în picioare

Legând-o cucernic cu fir de cicoare;
Iar spicele-n soare sclipeau mătăsos
Să-nchipuie barba lui Domnu Hristos.

Când pâinea-n cuptor semăna cu arama,
Bunica și mama
Scoțând-o sfielnic cu semnele crucii,
Purtau parcă moaște cinstite și lucii
Că pâinea, dând abur cu dulce miros,
Părea că e barba lui Domnu Hristos.

Și iată potirul la gură te-aduce,
Iisuse Hristoase, tu jertfă pe cruce,
Hrănește-mă mama de sfânt Dumnezeu.
Ca bobul în spice și mustu-n ciorchine
Ești totul în toate și toate prin tine,
Tu pâinea de-a pururi a neamului meu.

Din coarda de viță ce-nfășura crama
Bunica și mama
Mi-au rupt un ciorchine, spunându-mi povestea;
Copile, grăiră, broboanele-acestea
Sunt lacrimi de mamă vărsate prinos
La casnele Domnului nostru Hristos.

Apoi, când culesul de struguri fu gata,
Bunicul și tata
În joc de călcâie jucând nestemate
Ce lăsa ca rana șiroaie-nspumate,
Copile, grăiră, e must sângeros
Din inima Domnului nostru Hristos.

Și iată potirul la gură te-aduce,
Iisuse Hristoase, Tu jertfă pe cruce;
Adapă-mă, sevă de sfânt Dumnezeu.
Ca bobul în spice și mustu-n ciorchine

Ești totul în toate și toate prin tine,
Tu, vinul de-a pururi al neamului meu.

Podgorii bogate și lanuri mănoase,
Pământul acesta, lisuse Hristoase,
E raiul în care ne-a vrut Dumnezeu.
Privește-te-n vie și vezi-te-n grâne
Și sângeră-n struguri și frânge-te-n pâine,
Tu, viața de-a pururi a neamului meu.

ACEASTĂ ȚARĂ DE VIS, de Nichita Stănescu

Când se va sfârși asfaltul drumului

trupul meu și trupul tău se vor face asfalt
ca să nu rămână necălătorită
această țară de vis.

Când vor cădea frunzele pomului,
când se va veșteji iarba câmpului,
pletele mele și pletele tale
se vor așterne pe câmpuri
ca să nu rămână înfrigurată
această țară de vis.

Când vor seca izvoarele
și când ploile vor pleca în sus
eu și cu tine ne vom ține de mână
și vom plânge, vom plânge
ca să nu rămână văduvită de tristețe
această țară de vis.

Când vor muri câinii,
când vor pieri caii,
când iepurii vor fi mâncați
de gura morții,
când ciorile negre
și pescărușii albi
vor fi mistuiți în gușa aerului,
eu și cu tine vom fi
câine și cal
iepure și cioară,
dar mai ales vom fi
pescărușul cel alb
ca să nu rămână
fără diadema de carne vie
această țară de vis.

FLUTURI NEGRI

Fluturi negri
Îți pare rău – o crudă minciună.
Doar lacrimi roșii – ar mai conta?
Fluturi negri
Prea târziu ca să îmi spună
Că va fi altfel, dar nu va fi cândva
Sub umbrele de copaci, ești mai gol
Cum nici lemnul ce mă sufocă nu-i
Și negri fluturi mi-alintă ochii...
Nu-mi doream să cazi în genunchi
În noroiul care mă împiedică mereu
Să privesc culori în străluciri senine.
Acum e prea târziu să îmi spui,
Că îți pare rău – nu mai ai cui...
Cel care mi-a născut și totuși mi-a ucis
Și spirit, și inimă, și dragoste, și vis.

S-A STINS IUBIREA...

Zilele se sting la fel cum ardoarea iubirii se stinge,

Și-oricât aș fi trăit, nu aș fi putut iubi îndeajuns,
Iar azi am murit, m-am stins la fel cum ziua de azi se va stinge,
și nu mă-ncumet să zac în propriul fluid zămislit de vise!

Aud tic-tacul inimii vibrând prin venele mele,
Apar gândurile, gena nebuniei din ADN-ul meu,
Toate acestea stârnesc în mine o simpla atenție acordată
propriului EU...

Apare suferința; simpla inducție de consecințe,
amprenta imaginației proprii în propriile-mi celule,
și tac,
ascult tic-tacul inimii din nou,
zilele se sting,
iubirea piere ca un fulg de nea,
și răceala trecutului mă lasă inaptă.

Ascult doar vocea inimii...
E liniște acum; din când în când un val de gânduri
se lovește de tâmplele mele,
și-apoi se retrage în marea de vise.

Și tac, căci doar tăcând mă pot reculege,
și-mi pot regăsi iubirea doar în gând,
am să o pot simții în câte-un cântec,
în câte-o ploaie caldă de vară,
și-n câte-un sărut de iarnă târzie...

CUM MĂ ÎNVAȚĂ MOARTEA SĂ MĂ ROG, de Marius Iodăchioia

a venit vremea să-mi șterg lacrimile
de pe fereastra timpului aburul suflării
urmele inimii de pe nisipul clepsidrei
ale viselor de pe retinele plăcerii

a venit vremea să mă despart de cuvinte
de umbra grea ce-o lasă pe Cuvânt
și mut și surd și orb și ciung și singur

să mă strâng în mine ca-n mormânt

a venit vremea să ies din vreme
să mă golesc de-a vremii nebunie
mă umple până-n gură Clipa
ce-așteaptă să se întorcă-n veșnicie

e vremea pentru ultima cădere
de-adâncul inimii zdrobindu-mă să bat
cu toată ființa și durerea mea o dată
în ușa lumii fără de păcat ...

O, RAMÂI, de Mihai Eminescu

O, rămâi, rămâi la mine,

Te iubesc atât de mult!

Ale tale doruri toate

Numai eu știu să le-ascult;

În al umbrei întuneric

Te asămăn unui prinț,

Ce se uit-adânc în ape

Cu ochi negri și cumiți;

Și prin vuietul de valuri,

Prin mișcarea naltei ierbi,

Eu te fac s-auzi în taină

Mersul cârdului de cerbi;

Eu te văd răpit de farmec

Cum îngâni cu glas domol,

În a apei strălucire

Întinzând piciorul gol

Și privind în luna plină

La văpaia de pe lacuri,

Anii tăi se par ca clipe,

Clipe dulci se par ca veacuri."

Astfel zise lin pădurea,

Bolți asupra-mi clătinând;

Șuieram l-a ei chemare

S-am ieșit în câmp râzând.

Astăzi chiar de m-aș întoarce

A-nțelege n-o mai pot...

Unde ești, copilărie,

Cu pădurea ta cu tot?

ABSENȚA A CEEA CE SUNTEM de Ionuț Caragea

Ceva din mine caută singurătatea, ceva caută oamenii.

Bine că am ce alege.

Ceva din mine caută lumina, ceva caută întunericul.

Bine că pot arde, bine că mă pot stinge.

Ceva din mine caută liniștea, ceva caută larma.

Bine că există cuvântul.

Ceva din mine caută moartea, ceva caută nemurirea.

Bine că există cerul.

Ceva din mine caută ceva din tine.

Bine că există iubirea.

Ceva din mine caută adevărul, ceva caută minciuna.

Bine că există cugetul.

Ceva din mine caută totul, ceva caută nimicul.

Bine că există ceva care caută ceva.

Ceva din mine caută suferința, ceva caută alinarea.

Bine că există lacrima.

Ceva din mine caută fericirea.

Bine că există speranța.

Ceva din mine caută agonia, ceva caută extazul.

Bine că mai pot să respir.

Ceva din mine îl caută pe Dumnezeu, ceva îl caută pe diavol.

Bine că am în cine să cred și de cine să mă lovesc.

Ceva din mine caută uitarea, ceva caută amintirea.

Bine că mai există visele.

Ceva din mine caută o secundă, ceva caută un minut,

Ceva caută o oră, ceva caută o zi, ceva caută o lună,

Ceva caută un an, ceva caută o viață,

Ceva caută mereu ceva...

BĂTRÂNUL MOȘ CRĂCIUN, de Valeriu CerCEL

As fi putut sa cred cu zeci de ani 'nainte,

Pe când eram copil în satul dintre vii

Si nu aveam pe-atunci ca azi atâta minte,

Ca Moșul cel iubit e-un basm pentru copii,

Și nici chiar prin liceu, chiar și la facultate,

Colegi la care eu, franc, nu m-am așteptat,

Cătau să mă convingă, cu chestii fumate,

Ca Moșul nu există și nici n-a existat,

Dar n-am crezut atunci și n-am să cred vreodat',

Când pruncul ce-a adus iubirea între noi,

A fost, la Bethlehem, cu daruri așteptat

De oameni înțelepți și nu de maimuțoi,

Așa că mă gândesc, acum, la anii mei

Cu primii ghiocei la tâmpile, cum mi-ar sta,

Văzând cât mă iubesc, să-i mint pe nepoței

Ca "Moșul" care-l știu nicicum n-ar exista...

De-aceea, când pe brazi steluțe se coboară,

Copilul de demult, din satul dintre vii,

Privind nepoții azi, e sigur c-o s-apară

Bătrânul Moș Crăciun, cu daruri la copii...

Iar voi ce-ați mai nega, de răi și urâcioși

Ce-ntr-una clevețiți că "Moșu"-i basm curat,

Vă rog, pe cinstea mea, fiți oameni serioși !

Pe Moș Crăciun îl știți că este-adevărat...

E drept, bătrânul "Moș", care odinioară

Venea prin nea în zbor, din nordul depărtat,

Cu barba, nasul roș', cu reni la sănioară,

Chiar de-i nemuritor, a mai evoluat,

E tuns, chiar mai mereu, și-i zilnic bărbierit,

De sac a și uitat, cu VISA-n portofel,

Iar nasu', v-o spun eu, mă mir cum n-ați ghicit !

E roșu câteodată', de la un păhărel,

Și când o ia la mers, ca un arac de viță

E zvelt, nu-i cocoșat, și-atâta-i de vioi...

Îndeosebi când dă cu ochii de-o pipiță,

Dar asta...ce să mai !...rămâne între noi...

RĂGAZ, de William Henry Davies

Ce-i viața asta, dacă-n griji scăldat,

Nu ai răgaz de stat și de visat?

N-ai timp să stai sub ramuri de copaci

Privind la turmele de oi și vaci;

Trecând prin codri n-ai timp să vezi unde

O veveriță nucile și-ascunde,

Pâraiele-nstelate în amiezi

Sticlind ca bolta în al nopții miez.

Să prinzi ocheada Mândrei nu ai când,

Nici să-i privești picioarele dansând;

S-aștepți până îmbogățeste gura-i

Surâsul ce-l stârni căutătura-i.

Rea-i viața asta dacă-n griji scăldat

Nu ai răgaz de stat și de visat...

OMUL DE ZĂPADĂ de V. Carianopol

Bogdănel a strâns din stradă

Guguloaie de zapadă.

Și în curte, lângă pom,

A făcut din ele-un om.

Ochii negri de tăciune,

I-a făcut din doi cărbuni,

Iar în loc de nas i-a pus

Un ardei cu vârful-n sus.

A luat mătura, la fel,

Și a pus-o lângă el,

Celor care-l văd afar'

Să le pară gospodar.

OASPETE PE DRUM DE SEARĂ, de Otilia Cazimir

Focul tremură-n oglindă

Și, de cine știe unde,

Pân' la patul tău pătrunde

Cântec dulce de colindă.

Adormitele colinde

Cată drumul îndărăt

Să se-ntoarcă zgribulite,

Prin căsuțele pitice,

Sub căciula de omăt.

Peste deal cu săniuș,

Moș Crăciun vine acuș'.

Trupu-i vechi și puținel,

Tremură sub cojocel,

Iar sub cușmă-i rîd ghiduș,

Barba-n cetini pieptănată

Și mustățile de vată.

LA NAȘTEREA OANEI, de Amza Pellea

Te-ai întrupat din stele,

din pulbere, din vînt,

din gândurile mele,

din apa, din pămînt

și din iubirea noastră

clocotitoare, vie ...

Ai înflorit, albastră,

gingașă bucurie!

Aluneci ca o rază

de soare jucăuș,

ești apă dintr-o rază,

ești pumnul meu, căuș,

din care, însetat,

sorb viața-adevărată

și bucurie multă,

și lacrima curată,

și muntele, și-oceanul,

și cerul înstelat ...

Prin tine-ntind o mână

spre-nalt, spre infinit,

iar tu te legi prin mine

de cei care-au murit.

Prin tine devin veșnic

și capăt sens și țel,

prin tine sunt puternic,

sunt piatră, sunt oțel

și, datorită ție,

fetița mea cea mică,

de-acuma lui tăticu'

de moarte nu-i e frică!

INSCRIȚIE PE O UȘĂ, de Tudor Arghezi

Când pleci, să te-nsoțească piaza bună,

Ca un inel sticlind în dreapta ta,

Nu șovăi, nu te-ndoi, nu te-ntrista.

Purcede drept și biruie-n furtună.

Când vii, pășește slobod, râzi și cântă.

Necazul tău îl uită-ntreg pe prag.

Căci neamul trebuie să-ți fie drag

Și casa ta să-ți fie zilnic sfântă !

ACASĂ DE CRĂCIUN, de Cornelia Țurlea

Mă-ntorc acasă de Crăciun

Când iarna alb se cerne

Și redevin copilul bun

Din basmele eterne,

Când Moșul drag din cer venea

Dorințe să-mplinească

Și prin troienele de nea

Colinde să pornească.

La geamuri brazii-mpodobiți

Luceau cu stele-o mie,

În ochii de copil uimiți

Păreau o feerie!

În aer, zvon de clopoței.

În case și în tindă,

Covrigi și nuci și colăcei

Drept plată la colindă.

Aștept și-acum să retrăiesc

Mirajul sărbătorii

Ce an de an îl povestesc

Irozii și păstorii.

Și-l rog în gând pe Moș Crăciun

La drum când se așterne,

Să redevin copilul bun

Din basmele eterne.

Mă-ntorc acasă de Crăciun,

Mereu mă voi întoarce

Când iarna-n satul meu străbun

Fuiorul alb îl toarce.

NUMAI POETUL, de Mihai Eminescu

Lumea toată-i trecătoare,

Oamenii se trec și mor

Ca și miile de unde,

Ce un suflet le pătrunde,

Treierând neconținut

Sânul mării infinit.

Numai poetul,

Ca păsări ce zboară

Deasupra valurilor,

Trece peste nemărginirea timpului:

În ramurile gândului,

În sfintele lunci,

Unde păsări ca el

Se-ntrec în cântări.”

SUNT CLIPE... Florin Santo

Sunt clipe ce valorează cât o viață,

Sunt vieți care valorează cât o clipă

Acesta pare un joc de cuvinte,

Dar are o semnificație mai adâncă:

Clipe, când scăpăm cu viață

Dintr-o catastrofă, un accident sau doar o gripă;

Clipe, când dragostea se-nfiripă,

Clipe de fericire, ce nu se mai repetă;

Clipe de excepție, ce viața ne-o schimbă;

Clipe de reflecție, când sufletul se plimbă...

Sunt vieți scurte, doar de-o clipă;

Sunt vieți curmate fără vină într-o clipă;

Sunt vieți scurte, dar geniale,

Pline de clipe de creație continuă;

Sunt vieți lungi de suferință,

Sunt vieți lungi fără credință,

Sunt vieți lungi irosite fără minte,

Ce n-ar trebui să dureze mai mult de-o clipă,

Dar clipele par interminabile...

Viața e un șirag de clipe...

"Fiecare clipă valorează cât o viață"

Asta a scris Friedrich Schiller.

Eu am încercat doar o interpretare,

Dar mai bine ar fi știut s-o facă Păler.

CASA PĂRINTEASCĂ, de Grigore Vieru

Ascultați-mă, surori, pe mine,

Și voi, frații mei, ce vă sfădiți:

E păcat, nu-i drept și nu e bine

Să vinzi casa care te-a-ncălzit.

Bani ne-ar trebui la fiecare,

Toți avem copii și vremea-i grea.

Însa cum să vinzi fereastra oare,

Cea la care maica te-așteaptă?!

Casa părintească nu se vinde,

Nu se vinde tot ce este sfânt.

Din atâtea lucruri dragi și sfinte

Ochii mamei încă ne privesc.

O vom da și vor schimba lacătă

Și vor pune și ferestre noi.

Și trecând pe lângă ea vreodată,

Va privi ca la străini la noi.

Casa părintească nu se vinde,

Nu se vinde tot ce este sfânt.

Din atâtea lucruri dragi și sfinte

Ochii mamei încă ne privesc.

Vom pleca și noi cândva din viață

Și părinții sus ne-or întreba

Ce mai face casa lor cea dragă,

Cine are grija azi de ea.

CANTEC PENTRU MAMA, de Virgil Carianopol

Tare necăjită ai fost, mamă

Iarna, vara, orice timp trecând

Cât era de frig sau de căldură,

Tot desculță te-am văzut umblând.

N-ai purtat o haina mai ca lumea,

O scurteică veche doar aveai.

Dar și pe aceea totdeauna,

Doar de sărbători o îmbrăcai!

Tu așa ai fost de când țin minte

Pe picioare-ai mers la drum, mereu.

Nici în car nu te suiai de teamă

Boilor să nu le fie greu.

Ce păcat ca n-ai trăit măicuță

C-ai plecat fără de timp în lut.

Ce pantofi ți-aș fi adus acuma,

Si ce haina ai mai fi avut!

MAMA, de Grigore Vieru

Foicică dulce poamă

Toată lumea are mamă,

Melcul, iedul, ursulică,

Puiul cel de rândunică.

Fuge noaptea și dispare

La tot puiul bine-i pare

Că din nou e dimineață

Și-și vede mama la față.

PRIMĂVARA, de Lucian Blaga

A cunoaște. A iubi.

Încă-odată, iar și iară,

a cunoaște-nseamnă iarnă,

a iubi e primăvară.

A iubi – aceasta vine

tare de departe-n mine.

A iubi – aceasta vine

tare de departe-n tine.

A cunoaște. A iubi.

Care-i drumul, ce te-ndeamnă?

A cunoaște – ce-nseamnă?

A iubi – de ce ți-e teamă

printre flori și-n mare iarbă?

Printre flori și-n mare iarbă,

patimă fără păcate

ne răstoarnă-n infinit

cu rumoare și ardoare

de albine rencarnate.

Înc-odată, iar și iară

a iubi e primăvară.

DE PAȘTI, de Valeriu CerCEL

Când Paștile se-apropie mereu

Sunt luat de amintiri și dus agale,

Copil mă regăsesc în satul meu

La casa bătrânească de pe vale;

Simt și acum, pe prispă, dimineața,

Cernându-și fluturașii de ninsoare,

Cum îmi ating cu gingășie fața

Cireșii alintându-se în floare,

Și-aud la fel, venind peste câmpie

Spre deal, zorit, urându-mi “ziua bună”,

Un soare îngânat de-o ciocârlie

Cu-o veste la clopotnița bătrână;

Se anunța o mare sărbătoare,

Iar martoră era și Luna plină:

Va coborî din morți, spre Înălțare,

Isus, a' lui Maria, cu lumină!

Că începea așa o primeneală,

Miresmele de flori de liliac,

Și lutul primenit în văruială,

Se vânturau prin ușa din cerdac,

Ne ușuram și trupul de povară

Și sufletul cumva de-am suduit,

(Scăpam și eu atunci de ocară,

În ziua când mergeam la spovedit!)

Fiind copii mâncam în Postul mare

Nu doar urzici că ne rodea burtica,

Ne mai spurcam și noi, deh! la mâncare,

Că popa nu știa, zicea bunica,

Dar totul se făcea cu rânduială

Și toate le-așezau la locul lor,

Știau bătrânii bine, fără școală,

Cum să-L primim pe-al lumii Salvator ...

În miez de noapte, satu-n așteptare,

Biserica-ntr-o horă o strângea,

Lumini se arătau pe la altare,

Isus, Hristosul nostru, învia,

Ne întorceam cu paște și lumină,

Bunica ne dădea miel din cuptor,

Iar ouăle-așteptau pe masa plină

Sfințite într-al nostru tricolor,

Iar la amiezi, pe luncă ne-ntâlneam

Gătit în straie noi cum altul nu-i,

Căci noi, copiii,-atunci ne înnoiam

Când Se năștea și la-nvierea Lui,

Și câtă bucurie, 'ntregul sat,

Ouă ciocnind cu mare și cu mic,

“Hristos a înviat! Adevărat!”

Pe pajiștea cusută-n borangic,

Iar mai apoi, crescusem eu fecior,

Aceeași luncă, mândră ca o ie,

Mi-a dat ca să le sorb licoarea lor,

Doi ochi de vis cu nume de Mărie

Aș vrea să vin din nou în satul meu

În zi de Paști, în zi de sărbătoare,

Poate-mi va spune bunul Dumnezeu

Cam cât mai am de ars din lumânare

Sunt Paștile iar și Hristul a-nviat,

Lumina Lui nicidecum nu se va stinge,

Departe, peste mări, de al meu sat,

O lacrimă de dor mi se prelinge

Simt o speranță-n suflet cum izvoare

Din flacăra-l ce arde, tumultoasă,

La ziua și sătucul plin de soare,

La Învierea când voi fi acasă.

SCRISOARE MAMEI, de Serghei Esenin

Tot mai trăiești, bătrână mamă?

Ție, cu supunere, mă-nchin!

Mica-ți casă, seara de aramă,

Lumineze-o pașnic și senin.

Mi se scrie că ești tulburată,

Că ți-e dor de mine ne-ncetat,

Că ades bați drumul, supărată,

În paltonul vechi și demodat.

În albastre seri și se năzare

Gând pustiu, ce lacrimi da val,

Că la crășmă-ntr-o-ncăierare

Mi s-a-nfipt în inimă-un pumnal.

Mamă, nu-i nimic! Delirul fură

Gândul tău, ducându-l spre prăpăd.

Nu-s bețiv chiar în așa măsură

Ca pierind, să nu te mai revăd.

Ca-n trecut, mi-i inima duioasă,

Am un vis, un vis pe care-l storc;

Să mă smulg din dorul ce m-apasă

Și la noi acasă să mă-ntorc.

Eu voi reveni, pe când răsfață

Pomii-n floare, satul meu tăcut;

Dar să nu mă scoli de dimineață,

Cum opt ani în urmă, ai făcut.

Nu trezi deșertăciunea crudă,

Nici regretul că mă risipesc,

Prea devreme, pierdere și trudă,

Mi-a fost dat, trăind, să pătimesc.

Să mă rog, tu nu-mi mai da povețe!

Nu-i nevoie! Duse-s câte-au fost.

Numai tu-mi ești reazem la tristețe,

Numai tu dai vieții mele, rost.

Fie-ți deci, neliniștea uitată,

Nu-mi mai duce dorul ne-ncetat,

Nu mai bate drumul, supărată,

În paltonul vechi și demodat...

MAMA, de George Coșbuc

În vaduri ape repezi curg

Și vuiet dau în cale,

Iar plopi în umedul amurg

Doinesc eterna jale.

Pe malul apei se-mpletesc

Cărări ce duc la moară -

Acolo, mamă, te zăresc

Pe tine-ntr-o căscioară.

Tu torci. Pe vatra veche ard,

Pocnind din vreme-n vreme,

Trei vreascuri rupte dintr-un gard.

Iar flacăra lor geme:

Clipește-abia din când în când

Cu stingerea-n bătaie,

Lumini cu umbre-amestecând

Prin colțuri de odaie.

Cu tine două fete stau

Și torc în rând cu tine;

Sunt încă mici și tată n-au

Și George nu mai vine.

Un basm cu pajuri și cu zmei

Începe-acum o fată,

Tu taci și-ascuți povestea ei

Și stai îngândurată.

Și firul tău se rupe des,

Căci gânduri te frământă.

Spui șoapte fără de-nțeleș,

Și ochii tăi stau țântă.

Scapi fusul jos; nimic nu zici

Când fusul se desfiră...

Te uiți la el și nu-l ridici,

Și fetele se miră.

...O, nu! Nu-i drept să te-ndoiești!

La geam tu sari deodată,

Prin noapte-afară lung privești -

- "Ce vezi?Î întreab-o fată.

- "Nimic... Mi s-a părut așa!

Și jalea te răpune,

Și fiecare vorbă-a ta

E plâns de-ngropăciune.

Într-un târziu, neridicând

De jos a ta privire:

- Eu simt că voi muri-n curând,

Că nu-mi mai sunt în fire...

Mai știi și eu la ce gândeam?

Aveți și voi un frate...

Mi s-a părut c-aud la geam

Cu degetul cum bate.

Dar n-a fost el!... Să-l văd venind,

Aș mai trăi o viață.

E dus, și voi muri dorind

Să-l văd o dată-n față.

Așa vrea poate Dumnezeu,

Așa mi-e datul sorții,

Să n-am eu pe băiatul meu

La cap, în ceasul morții!

Afară-i vânt și e-nnorat,

Și noaptea e târzie;

Copilele ți s-au culcat -

Tu, inimă pustie,

Stai tot la vatră-ncet plângând:

E dus și nu mai vine!

Ș-adormi târziu cu mine-n gând

Ca să visezi de mine!

DONNA MIRACULATA, de Nina Cassian

De când m-ai părăsit mă fac tot mai frumoasă

Ca hoitul luminând în întuneric.

Nu mi se mai observă fragila mea carcasă,

Nici ochiul devenit mai fix și sferic,

Nici zdreața mâinilor pe obiecte,

Nici mersul, inutil desfigurat de jind,

Ci doar cruzimea ta pe tâmplele-mi perfecte,

Ca nimbul putregaiului sclipind.

ZÂMBEȘTE, de Ion Minulescu

Când ți se pare atât de greu,

S`ascuți cum lumea te bârfește

Atunci, ascultă sfatul meu... Zâmbește!

Și când cel ce`l iubești curat

Nepăsător te părăsește,

Nu te uita că e`ngânfat... Zâmbește!

Păstrează`mă în ochii tai

Sa fiu mereu cu tine.

Azi te iubesc mai mult ca ieri

Și mai puțin ca mâine.

Și dacă totuși mă iubești

Păstrează`mi amintirea.

Și nu uita ca într`o zi

Ți`am dăruit IUBIREA!

BĂTEA LA POARTA CERULUI O RAZĂ, de Vasile Voiculescu

Bătea la Poarta Cerului o rază

Bătea sfios și-ncet, ca o străină...

Târziu, un înger a deschis să vadă

Și-a stat uimit de palida lumină.

Era o biată rază scăpărată

Dintr-un adânc de minte omenească,

Ce străbătuse Calea-nfricoșată

De la Pământ la Granița Cerească.

Părea atât de tristă și umilă

Dar totuși credincioasă și curată

Că îngerul a tresărit de milă

Și-a prins-o blând de mâna tremurată.

Apoi grăbit, a luat-o-n Cer cu dânsul

Și-a dus-o-n sfânta îngerilor horă;

I-a podidit pe toți, văzând-o, plânsul

Și-au strâns-o-n brațe-ndată ca pe-o soră.

Ea le-a zâmbit stergându-le sudoarea

Și s-a rugat apoi de ei, fierbinte

S-o-nfățișeze Bunului Părinte

Ca să primească Binecuvântarea!

Stăpâne, Veșnic Dătător de Viață

Din ce-ntuneric, mă-nalțai la Tine!

Din ce prăpăstii crâncene de gheață!

Din ce vârtej de patimi și ruine!

Cât am luptat cu oarba rătăcire!

Cu nebunia surdă și păcatul!

Dar n-am putut să semăn o sclipire,

În largul nopții stăpânind de-a latul!

Ca o umilă, biată lumânare,

Am ars în van, în minte ne-ndurată!

Învinsă, goală, stinsă, spulberată.

Doar în surghiun găsesc acum scăpare.

Să pot s-ajung la Cerurile-albastre

Ca dintr-o grea cătușe ce mă strânge,

Am străbătut prin veacuri de dezastre

Și-abia trecui oceane-ntregi de sânge!

Cum sta smerită-n fața Strălucirii,

Silită ochii serbezi să și-i plece,

Sărmana rază – far al omenirii,

Părea o umbră lăncedă și rece.

Tu vii aicea singură și-nvinsă?

Grăi Cel Vrednic, Nevăzutul Tată.

Tu fugi, de teamă să nu fii atinsă?

Dar când s-a stins Lumina-adevărată?

De te-am trimis în lumile-nvrăjbite,

Nu te-am chemat cu pumnii strânși și goi,

Ca pe-un mănunchi de Raze împletite,

Eu te-așteptam s-aduci pe toți la Noi!

Dintr-un biet sămbur-năbușit în fașă,

Din strălucirea unei minți senine,

Să fi crescut o mare uriașă,

Să porți Pământu-ntreg până la Mine!

Plângând stingheră și tremurătoare,

C-ai fost înfrântă, vii să-mi dai de știre?

Nu te primesc săracă și datoare!

Cui ai lăsat bogata Moștenire?

Mergând spre raza, jos îngenunchiată

I-a sărutat obrajii amândoi.

Copila mea, fii binecuvântată!

I-ați deci puteri și-ntoarcete-napoi!

Și chiar de-ar fi ca sterpul bulz de tină,

Să-l părăsească Oștile Cerești,

Tu să rămâi! Căci tu ești doar Lumina

Și nu trăiești, decât când strălucești!

...**VISUL**..., de Cristian Gabriel Groman

De mă vei pierde, voi fi mort...

Dar mort fiind, mă vei găsi...

În fiecare strop de ploaie...

În fiecare zori de zi...

În mare, vânt, furtună, soare...

Și lângă tine eu voi fi...

De seara va fi lunga tare...

Și noaptea singură vei fi...

De vei închide ochii-o clipă...

În vise tu mă vei găsi...

Te voi topi cu-o sărutare...

Iar noaptea se va face zi...

Iar visul tău când va dispărea...

Și-n zori de zi te vei trezi...

Vei crede doar că ți se pare...

Dar lângă tine eu voi fi...

Mereu, oricând, te voi iubi...

LECȚIE, de Leonid IACOB

Am căutat

printre florile săpate în stânci

lecția de supraviețuire

și ele m-au trimis

la nisipurile spălate de valuri...

Cu speranță,

am întrebat nisipul

de ce măsoară timpul,

dar el m-a trimis

spre cer,

unde lumina zâmbea florilor

și codrilor

și munților cu coame de zăpadă.

Cerul mi-a zâmbit senin,

a privit spre mine

și m-a întrebat:

- De ce cauți aiurea

ce deja porți în sufletul tău?

Atunci am înțeles

că pot să-mi fiu magistru

pentru lecția de supraviețuire.

UN ZBOR DE PORUMBEL - Florentina Crăciun Fabyola

Te-aștept străfulgerat de-o amintire

Din vremea când știam că din lume mă aduni,

Iar inima ce nu știa a ta gândire

Era viețuitoare peste acele lumi.

Azi nici pentru durere, să-mi sfâșii eu nu pot,

Veșmântul, ce cu tine m-a înlănțuit,

Eram atunci orbit cu tot ce-aveam, cu tot...

Și abia acum eu vad că tu nu m-ai iubit!

Am fost trofeul pe care în vreme-aceea îl râvneai

Iar eu, cu ușurință am dat ce-aveam în mine,

Credeam orice, credeam în tot ce îmi spuneai

Acum, eu te cunosc mai bine și nu mai cred în tine.

Am vrut ca să păstrez pentru noi doi din clipele puține

Purtam în inimă iubire și în brațe flori,

Un zbor de porumbel imaculat erai tu pentru mine

Dar m-ai durut destul, acum nu mă mai dori!

Trecuse mult de-atunci și nu mi-ai spus un nume

Puteam să te numesc înger, sau poate, floare

Iar verdele din ochii tăi și astăzi îmi va spune

Că tu nu mă iubeai și nici astăzi, asta nu te doare.

Din părul tău ca noaptea de întunecat

Am strâns o buclă care să fie doar a mea,

Și nu-nțeleg de ce nu crezi c-ar fi păcat

Din amintiri să strâng doar eu, de ce, ar fi așa?

Hai, lasă-mi ochii cu frumusețea lor doar mie

Să îi așez pe cerul plin de stele lucitoare,

De-aici de pe pământ mă voi ruga ai mei să fie

Așa cum au mai fost în mintea mea năucitoare.

Natura ți-a dat ție minunea creată doar de Dumnezeu

Desfid pe orișicine-ar crede că tu ești păcătoasă,

Sau că se poate ca tu să faci cuiva vre-un rău

De-aceea, acolo, sus în ceruri tot tu, îmi vei fi aleasă!

Nu crede decât ce vezi cu ochii tăi,

Și nu uita că, doar un om e bun dintre o sută răi!...

MĂ NINGE..., de Florina Cojocaru

Mă ninge cu amintire de tine;

Nu știam că fulgii pot să și ardă,

Și-mi pare că ninge cu mine,

În dureroasă și arsă zăpadă.

Mă ninge încet, ca-ntr-un bocet prelung,

Mă doare, și vreau doar zăpada dintâi,

În timpuri din urmă, iubirea s-ajung,

Să-ți pot spune: Te rog, mai rămâi,

Și lasă zăpada să fie zăpadă,

Să fie rece, să nu mă ardă,

Și lasă iubirea să te poarte spre mine,

În ceasul ce-ntre ani încă ne ține!

Mă ninge în noapte, bieți fulgii sărmani,

Și n-am cui spune acum: La mulți ani!

SĂ MURIM ÎN SĂRUT!, de Naiada

Noi nu atingem cerul,

doar sufletele noastre

împreună

zboară spre nori

cu fluturi cunună.

Ape din raiuri

însetate ne cheamă -

florale priviri

mângâieri așteptând -

să murim în sărut!

Să murim! Să murim!

În sărut să murim!

E TIMPU-ÎMPĂCĂRII, E SFÂNTUL CRĂCIUN, de Marin Bunget

E timpul, când pruncii în ceruri se nasc.

Scânteii de lumină aleargă rebele,

Ascunse-n minunea din ramul de vâsc.

Din plete de îngeri se scutură stele.

E timpul să fim iertători și mai buni.

Cu suflet plecat și cu gânduri curate,

Trimitem spre îngeri, în cer, rugăciuni,

Să fim mai ușori, mai goliți de păcate.

E timpu'-împăcării, e sfântul Crăciun.

Prin albul zăpezii vedem puritate.

Se schimbă și anul cu unul mai bun,

Mai gol de nevoi și mai plin cu de toate.

Plutesc bucurii peste gândul de mâine.

Este multă căldură și mult adevăr.

Săracul... și el, ia din coaja de pâine

În spiritu-i sfânt, cozonac și cu măr...

COLINDARE-AȘ, de Leonid Iacob

Leru-i ler,

dragă colindă

și în cer

și-a lui oglindă

și în apa dorului

din casa sufletului.

Prin ninsoare

călătoare

prin iubiri

colindătoare.

Leru-i ler

colindă dragă

pentru ochi

și-o gură fragă,

pentru-un dor,

pentru-un fior

pentru visul călător

ce-l descânt

din nou să-mi vie,

drept la mine în chilie.

Leru-i ler,

dă-mi , Doamne, ler

și în suflet și în cer

și în vis

și-n paradis

și-n cuvântul

ce l-am scris

pe poteca-n care-am nins

și cu lacrimi am plâns.

Leru-i ler,

Mai vin să-ți cer

al cântărilor mister

ca să-l dau ,

să-l dau în dar

din hotar

în alt hotar

Leru-i ler,

colindă dragă

și în suflet și în cer

dorurile le dezleagă

și le du în lumea largă

Leru-i ler

Și iarăși ler.

ASCULTĂ, IUBITO..., de Petrică Neagu

Asculta, iubito, cum iarna

Șoptește la geamul tău rece

Primește-i c-un zâmbet colinda

Și cântă-i ceva să nu plece...

Nu-i spune cuvinte prea multe

Păstrează-le-n gând pentru mine

Dar las-o, mai bine s-asculte

Refrenele-acestea divine

Și dacă în noapte se pierde

Călare pe calu-i de gheață

Iubito, tu uita, nu crede

Decât că-i din nou dimineață!...

DECEMBER, de Viorel Muha

Un sărut suspină-n ruginiu de toamnă

o cană se îmbracă cu roșu de struguri

amintiri strivesc buze din noapți de jăratec

rătăcită o rază spre noapte aleargă

spre apus cerul suspină încă lumină

un eu mă alergă spre iarnă

un ochi de lac închide gene printre raze

târziu frigul se zgribulește-n ferestre uitate

pe mine am dezbrăcate priviri

un colț de umbră rătăcește tremurând câmpia

zarea dincolo de mine uită ziua trecută

o frântură de rouă se sparge înghețată

toamna spre iarnă strigă cu vânt și zăpadă

un strigăt de pasăre caută cerul ranită

fără priviri culori în cenușiu pictează zarea

vara trecută amăgește încă destine

năuc aleargă visul prin mine și-mi spulberă speranța

în pumn am strânsă amintirea ta

mă doare

noaptea curg încet în mine și rana vieții-mi suspină

un copac zgribulit îmi oprește privirea

fără pași pierduți îmi caut încă cărarea

o mască albă îmbracă pământul

ascunde rănilor și durerile toamnei din mine

timpurile trecute-mi plâng amăgirea

pădurea desfrunzită mă atrage în întuneric

colțul ierbii moare sub tristețea de sus căzută

gândul meu în alb îmbrăcat rătăcește privirea

imensitatea nu-i departe văd lacrimi în fulgi de suflet

dinspre December tu bați în geamul din mine

te aștept în durere.

UN POEM PENTRU LUMEA DURERII ..., de Marin Bunget

Nu mai au nici un drept, nici măcar să mai plângă,

Vină n-au, vina lor e lume nătângă,

Un destin ce i-a pus prea târziu... sau devreme,

Într-o lume prea rea, cu prea multe probleme.

Peste zâmbetul lor e-o durere tăcută.

Pentru ei, umilința, e și surdă și mută.

În speranță mai au doar bucata de pâine

Ce-o primesc când și când, pentru ziua de mâine.

Când din lacrima lor se ridică palate,

Nu mai știu că pe lume mai este dreptate.

Demnitatea, și ea, a rămas mai puțină.

Sunt acum condamnați, condamnați fără vină.

POEM DE CRIZĂ, de Leonid Iacob

În acest moment de criză

cu acciză

și-impozabil,

dragostea-i ca o banchiză

de un rece insondabil.

Fiindcă, vezi luară gazul

și-aragazul

demontabil,

și-am rămas doar cu obrazul

și amorul detașabil.

Nici cerneală nu există

viața-i tristă

și cam șuie,

scrii cu nasul în batistă

ca o galeșă gutuie.

Dintr-un ochi mai storci o boabă

foarte slabă

lacrimală,

iar amoru-i ca o babă

cârcotașă și-abisală.

În finalul de poemă

ne boemă

și reală

trag rebel o apotemă

peste-o dragoste banală

NU ÎNTREBA

Moto:

„Și acum te întreb pe tine, cu temei:

Mă mai iubești? Pe mine, sau... alte femei?"

Întrebarea ta finală

e mortală

și tranșantă.

Pentru orice-Adam din lume

e ca mărul:

sufocantă.

Va răspunde deci, firește,

că... iubește,

c-asta vrei.

Jură chiar pe luna plină

că tu ești printre femei.

Și de-l vei zări cu alta

pe-o terasă

la cafea,

nu e nimeni vinovatul

că...afaceri discuta,

Fiindcă-i un moment

de criză,

și afacerile-s nule,

ea fiind o parteneră

dintre-acelea mai ..credule.

Așadar și-n consecință,

(Na! Făcut-am

pleonasm!)

Să nu crezi în pocăință

c-o să intri în marasm.

POATE..., Leonid IACOB

Nu mai știu

dacă sunt copac sau statuie,

nici dacă sunt creangă

sau simplă gutuie,

dar știu ca prin mine

trec anotimpuri și vise

și cântecele mele

le țin în toamnele albastre, deschise.

Poate că de-aceea

mă strigi și te strig,

poate de-aceea ni-e cald

sau ni-e frig.

Dar, dacă lângă mine

vei sta cu a ta coroană

țesută-n aramă gălbuie,

poate n-am să mai fiu

nici copac, nici statuie,

nici floare și nici

măcar o gutuie,

ci doar un cântec

venit din descântec,

pe care tu

îl vei îngâna seară de seară

când toamnele

și iernile

peste noi se coboară.

CÂT ÎMI LIPSEȘTI!..., de Georgeta Nedelcu

O, libertate, tu ești strigătul lumii, dar nu ești încă credința sa!

(Alec Russo)

Sunt singură și mă plimb

printre gânduri.

O perdea de vise

mă poartă în trecut.

Jonglez

cu liniștea sculptată

de trăiri pierdute.

Sărutări dulci

îmi încălzesc sufletul

ce se zbate

în prezent printre vise.

Cât îmi lipsești!

ÎNTOTDEAUNA, de Viorela Codreanu Tiron

Am trăit o mie de vieți

și-n fiecare te-am iubit

o dată ca apa,

altă dată ca focul,

apoi, pământ m-am făcut,

și cer m-am făcut

risipindu-mă-n ziua și noaptea

de pe genele tale.

SUNT COPAC, de Elena Lavinia Niculicea

Sunt copac îmbrăcat în lumina

unui cer dezgolit de regrete

crengile-mi sunt atele la durere

când un vânt rece de toamnă trece,

trezindu-mi din vis rădăcina.

Sunt copac mângâiat de suflarea

unei clipe ce zace-n speranță

aștept lacrima soarelui să spele

de păcate, coroana abandonată

ciorilor stinghere...

O toamnă, zeiță care țuși visarea,

mai lasă-mi, frunzele să-mi acopere

gândurile ce mor de dorul iubirii,

să-mi aducă a veșniciei adiere

păsările să mă atingă cu degetele fericirii.

E o lume ce crește zi de zi tot mai mare,

Peste care și noi împrășcăm nepăsare,

Și când tot ce vedem îi întindem tăcerii

Mai zidim un cuvânt la poemul durerii...

ȚII MINTE-NTÂIA PLOAIE ?..., de Magda Isanos

ii minte-ntâia ploaie cum cădea,

cu fulgere, cu stele lungi în ea?

Arborii stăteau drept, intonând

imnul vieții și-n zarea foșnind,

verde ca un codru lichid,

s-auzeau cerurile cum se-nchid, se deschid.

Și noi stăteam ca pomii în picioare.

„Nimic nu moare, mi-ai șoptit, nu moare...”

Și plantele creșteau, ne făceau semne,

ca niște mâini, ca umbre nempăcate,

se străduiau spre viață să ne-ndemne

și iar cădeau în deznădejde toate.

NEGUSTOR, de Leonid Iacob

Azi la talcioc se vindeau idealuri

la kilogram, la bucată, după dorință

erau de toate, cu prisosință,

le-adusesse un nebun de pe dealuri.

Le pusese pe taraba aceea din piață

și strigă chemându-și cumpărătorii

dar strigătele lui le-auzeau doar cocorii

Ei, omul îmbrăcat în costum de piaiță

- Le dau ieftin, din preț eu mai las...

Dar nimeni n-avea nevoie de vise

în sacoșe cărau doar lucruri permise,

iar târgul pustiu de tot a rămas.

La urmă de tot un glas se-auzi,

Venind, probabil, de-acolo, de Sus

- Sămânța speranței de tot n-a apus,

Și poate-ntr-o zi va-ncolți.

Acas-am plecat cu speranțele mele,

Idealuri croite-ntr-o aprigă viață,

și, dezbrăcând costum de paieță,

Am dat drumul cuvintelor-stele,

EXISTĂ TIMP PENTRU TOATE, de Simina S. Șcladan

Există timp pentru toate

Există un timp când trebuie să te naști

Și un timp când trebuie să dai naștere altor oameni,

Un timp când abia aștepți să devii tânăr

Și un timp când ai mai vrea să fii tânăr...

Un timp când vrei să știi cât mai multe

Și un timp când ai vrea să nu fi știut prea multe,

Un timp când abia aștepți să descoperi lumea

Și un timp când aștepti ca lumea să te descopere pe tine,

Un timp când trebuie să trăiești cu înțelepciune

Și un timp când trebuie să mori cu demnitate,

Un timp când tainele Universului erau povești

Și un timp când tu devii o poveste din tainele Universului...

Este timp pentru toate, numai noi oamenii

Nu mai reușim să descoperim tainica ieșire din goana lui...

TE IUBESC FĂRĂ CUVINTE, de Mariana Eftimie Kabbout

Când nu îți spun că te iubesc, să știi că te iubesc mai mult ...

Ești un parfum sublim ce-l simt fără cuvinte ...

E uneori prea greu de spus, prefer să tac și să ascult,

Când număr printre picături vechi jurăminte...

Când uit să-ți spun că te iubesc, să nu tresari în visul tău

Și să nu crezi că te-am pierdut printr-o uitare ...

Secundă-ți sunt într-un abis, ești clipa sufletului meu,

Prin întunericul prea dens, te-mbrac în soare.

Când nu ți-am spus că te iubesc, te-am mai iubit încă odată

Și, neștiind că te ador, mi-ai plâns în brațe ...

Smaraldul trist din ochii tăi m-a tot strigat ca altădată,

Lăsând durerea ce-o simțeai să mă agațe...

Când nu-ți voi spune te iubesc, să știi că te iubesc din nou

Și-ți scriu pe buze un sărut ce nu te minte,

Nu mă-nvăța cum să te chem în noapte cu al meu ecou!

Eu știu să-ți spun că te iubesc ... fără cuvinte ...

MULȚUMESC, de Andras Chiriluc

Îți mulțumesc pentru că vezi lumina în întuneric...

Îți mulțumesc pentru că te înconjuri de pământ,

de apă, de liniște, de amurg !

Îți mulțumesc pentru că treci prin cetate

ca printr-un labirint căutând drumul spre Demiurg...

Îți mulțumesc pentru că te înconjuri

de darurile primite de la viață,

prietenii sunt unul dintre ele...

Îți mulțumesc pentru că nu obosești

să conjugii verbul "a fi"...

Ce minunat este să fii...

Îți mulțumesc pentru că păstrezi mereu

o bucățică de cer deasupra vieții tale.

Îți mulțumesc pentru că iată,

ne-am cunoscut sub semnul sacru al Muzicii !

Îți mulțumesc pentru că mergem spre oameni...

Îți mulțumesc pentru că în noi ne naștem

și murim noapte de noapte...

pentru ca visele noastre să trăiască !

Îți mulțumesc pentru că nu ai încetat să crezi...

TOT... GÂNDURI...

Azi vântul îmi aduce miros de iarbă strivită. Aud greierii cântându-și romanțele prin buzunarele ei verzi, de catifea. Sub tălpile goale alergând, ochii mei albaștri capătă adâncimi marine. Părul capătă reflexe calde, de floarea soarelui la ceasul când se zbate lumina. Aud în depărtare foșnetul pădurii toropite. Izvorul meu de gânduri topește pietre. Iar în apus, o piersică zemoasă își scurge nemurirea la colțul buzelor mele.

Pictez vânt! Culeg furtună.

PETALE DE SUFLET, de Felicia Feldiorean

Petale de suflet mai cad peste noi,

E tristă și toamna, e plină de ploi,

Iubirea-i o fiară vânată în zori,

Învinșii de ieri ies învingători.

Petale de suflet, petale de cer,

Iubire postumă, destin efemer,

Covoare de versuri, petale de crin,

O singură floare și-atâta venin.

Petale de viață, petale de-argint,

Doar cupluri răzlețe, iubiri ce se mint,

Petale de stele, petale de dor,

Mai multe dorințe și-un singur fior.

Petale de suflet, iubiri care mor

În toamna aceasta cu lacrimi de dor

Petale de viață, petale de rai

Iubiri interzise în luna lui mai.

Sfârșit de romanță, petală de vis,

Un tren ce se-aude venind din abis,

Petale pe voaluri, pe fluturi și zbor,

Petale de viață, de lacrimi și dor.

Petale de taină, petale de flori,

Pe ochii uscați de lacrimi în zori,

Iubiri înspinate, iubiri de argint,

Petale de suflet și de infinit...

AMURG DE TOAMNĂ, de Lucian Blaga

Din vârful de munți amurgul suflă

cu buze roșii

în spuza unor nori

și-atâta

jăromaticul ascuns

sub valul lor subțire de cenușă.

O rază

ce vine goană din apus

și-adună aripile și se lasă tremurând

pe-o frunză:

dar prea e grea povara -

și frunza cade.

O, sufletul!

Să mi-l ascund mai bine-n piept

și mai adânc,

să nu-l ajungă nici o rază de lumină:

s-ar prăbuși.

E toamnă.

SĂ NU TE ÎNDRĂGOSTEȘTI DE MINE...

a nu te-ndrăgostești de mine...

de toate, toamna-i vinovata

ca-si picura prin stropii grei

un galben cum n-a fost vreodată!

Să nu te-ndrăgostești de mine...

n-ai să mă poți ține în frâu,

mă-mprăștii ca o adiere,

mă pierd ca macii-n lan de grâu!

Să nu te-ndrăgostești de mine...

eu voi pleca cu primul tren

condus de vântul ce mă duce

din raiul tău, într-un infern!

Sa nu te-ndrăgostești de mine...

dar ce tot spun ?...mi-e drag că-mi ești..

și nu-mi doresc mai mult pe lume

decât să știu că mă iubești...

COPIII SUNT REGI, de Boris Marian

Copiii sunt regi

Copiii sunt regi peste lume,

Ei nu au regate, dar sunt,

Ei au fiecare un nume

și au un supus mai mărunț,

un câine, acolo, un greier,

copiii fac vrăji pentru ei,

au sufletul cald ca un gheizer

și nu sunt ca noi de mișei.

Se tem de-ntunericul care

Ne domină încă pe toți,

Îi rog, nici un gând de-abdicare,

Îi rog pe copii, pe nepoți.

A CĂZUT O FRUNZĂ-N URMA TA..., de Ioana Crăciunescu

A căzut o frunză-n calea ta

Rătăcind pe-a vântului aripa.

Ai zărit-o și-n aceeași clipă

Ai strivit-o călcând peste ea.

N-avea grai să strige în urma ta,

Nici puteri să spună cât o doare

Și-a rămas pierdută în cărare,

Ploi și vânturi trecut-au peste ea.

Stătea lipită de pământ și se întreba

Ce ar face dacă vântul ar lua-o

Și-o clipă în palma ta ar așeza-o

Dar a rămas acolo undeva.

A căzut o frunză-n calea ta

Și cine știe câte or să mai cadă

Dar n-ai să știi nicicând

Și nu-ți va da prin gând

Că prima frunză ce-a căzut în drumul tău

Am fost eu.

... **TĂCEREA**... de Cristian Gabriel Groman

S-a așternut tăcerea și sufletul mi-e gol...

Și o durere surdă mă apasă...

E noapte și doar stelele mă văd...

Dar lor, sunt sigur că puțin le pasă...

A fost o vreme când luam totu-n râs...

Și nu-mi pasă de viață, nici de moarte...

Acum, simt că mă pedepsește Dumnezeu...

Pentru că știu că nu te pot avea aproape...

Mă rog la Dumnezeu să-mi ia durerea...

Pentru ca de la zi la zi e tot mai mare...

Deși eu te iubesc atât de mult...

N-ar ajuta pe nimeni s-ajung la disperare...

Tot ce-am trăit până acum n-a fost nimic...

Și totul a trecut pe lângă mine fără rost...

Dar cea mai mare bucurie e că te-am întâlnit...

Și nu-mi mai pasă de nimic din tot ce-a fost...

Speranța mi-a rămas și nu vreau ca să moară...

De ar muri și ea, nici eu nu aș mai fi...

Și sper, din toata inima, o zi să vină...

Cât mai curând, când ne vom întâlni...

Atunci când mi-este greu, și greu îmi e mereu...

Decât la poza ta pot să privesc...

Și cred c-am să învăț din nou să plâng...

Pentru că orice-ar fi, eu te iubesc...

Acum.....

S-a așternut tăcerea și sufletul mi-e gol...

Și o durere surdă mă apasă...

E noapte și doar stelele mă văd...

Dar lor, sunt sigur că puțin le pasă...

NU CREDE ÎN FLUTURI, de Leonid Iacob

Iubito,

frumusețea e trecătoare,

e o floare

bătută de brumă și vânt,

veșnic se naște,

dar piere de soare

în neagra țărână

a acestui pământ.

Și tu ești o floare

cu-arome plăpânde,

un mic univers

de stranii

bucurii

și fluturi sfioși

de s-abat în petale

sunt fluturi de toamnă

pierduți și pustii.

Nu-i crede,

ei vor ca să fure,

să-ți soarbă mireasma

cea plină de har,

păstrează-o-n corola

ce râde-n lumină,

n-o da

la orice trecător de hoinar.

Iubito,

frumusețea-i o umbră

ce piere

când razele soarelui mor,

e doar o părere,

un vis ce dispare

cu anii ce trec

înspre ultimul zbor.

TE VOI GĂSI PE DRUMURI DIN POEME..., de Marin Bunget

Știu că ești, așa-i în legea firii.

Sunt toate scrise. Adesea prin destin.

Nu-i viață, să nu dea zălog iubirii...

Un cant, un vers, o floare, un suspin.

Te voi găsi pe drumuri din poeme,

Pe care-încerc acuma să le scriu.

Chiar dacă anii au trecut prin vreme,

Secretul lor, eu încă îl mai știu.

Din floarea de cireș am luat petale,

Parfum am luat din florile de tei.

Și le presar în drumul meu pe cale,

Ca tu să știi pe unde să o iei.

Am să te-aștept în capătul de seară,

C-așa e scris destinul pentru noi,

Din toamnă să ne facem primăvară,

Cu flori, cu nopți cu lună și cu ploi.

SUFLET VAGABOND, de Leontin Iacob

Pornesc iar aiurea pe dealuri,

și stelele-mi pasc sus, pe cer,

când doruri mă poartă în valuri,

iubirii o clipă să-i cer,

Hoinară, ca mine, iubita

își poartă iar pletele-n vânt,

mă strigă-n cerdacul cu stele

izvorul din mine să-i cânt

Și-apoi mă tot lasă și pleacă

pe drumul plutind printre nori...

Iubito, mi-e inima seacă,

și noaptea se duce-nspre zori...

Nu vezi? Iar haihui am plecat,

Mereu sunt cu doruri sub frunte,

te-aștept la izvorul cu dor fermecat

ce doarme-n adâncuri de munte.

SĂ NU JURAȚI , IUBIRE!, de Petre Violetta

Să nu jurați iubire niciodată!

Iubirea se destramă ca un vis

În zori de zi... Și de-ai iubit vreodată,

...Știi că nu poți să faci ce ai promis!

Iubește clipa, lasă jurământul!

Cuvintele ne mint adeseori.

Se șterg ușor, le risipește vântul

Lăsând în urmă lacrimă și nori.

Nu sloboziți cuvinte la-ntâmplare!

Mult prea ușor se spune "te iubesc!"

Le veți uita curând în calendare.

Pe altă filă vor zâmbi firesc.

Nu amăgiți, nu credeți în cuvinte

Șoptite-n serile cu lună plină!

Magia nopții va muri cuminte

Când zorile vor desena lumină.

Să nu jurați iubire niciodată!

Cuvintele se răzvrătesc în noi.

Și ne lovesc cu spaima lor curată

De-a nu-ntina-nțelesul cu noroi...

DOAR FEMEIA, de Dumitru Matcovski

Mai regină decât floarea

doar femeia poate fi.

Mai adâncă decât marea

doar femeia poate fi.

Mai înaltă ca destinul

doar femeia poate fi.

Mai amară ca pelinul

doar femeia poate fi.

Mai frumoasă decât viața

doar femeia poate fi.

Mai deșteaptă ca povața

doar femeia poate fi.

Mai cuminte ca poemul

doar femeia poate fi.

Mai cumplită ca blestemul

doar femeia poate fi.

Mai aproape decât dorul

doar femeia poate fi.

Mai de șoaptă ca izvorul

doar femeia poate fi.

Mai de-april ca primăvara

doar femeia poate fi.

Și mai dulce ca vioara

doar femeia poate fi.

Iubește-mă, bărbate și mă înveșnicește,

dar chipul niciodată nu mi-l tăia în piatră.

Decât o veșnicie, mai bine dăruiește-mi

căldura cea de taină a focului din vatră.

PRIVEȘTE-MĂ..., de Mariana Eftimie Kabbout

Privește-mă...

Privește-mă atunci când nu mai știu

De unde să încep sau să termin,

Împrăștiind amaru-mi cenușiu

Pe marginea unui pahar cu vin...

Nu beau de fel, doar sorți-i dau să bea,

Să simtă câte-un strop din ce simt eu...

Apoi să văd, dreptate îmi va da ?

Greșit-am când am spus că este greu?

Privește-mă cum zămislesc dureri

Când falsu-n sânge-mi picură venin...

Adun în pumni doar ziua cea de ieri

Privind nătâng la altele ce vin...

Nu mă-ntreba cum pot să fiu tot sus

Deși zdrobite-mi sunt zâmbete mii...

Tu vei veni când eu mă voi fi dus,

Ce rost ar mai avea acum să știi ?

Privește-mă și-atât. Chiar de-am apus,

În urma mea nu-s pete cenușii...

E TOAMNĂ..., de Marin Bunget

E toamnă... de la

Frunza ruginită,

De la parfumul

De struguri tămâioși.

E toamnă... de la

Para pârăguită,

Și de la norii

Ce devin ploioși.

E toamnă... de la

Zborul de cocori,

Ce pleacă unde

Toamna nu mai vine.

E toamnă... de la

Câmpul fără flori,

Fără culori

Și zumzet de albine.

E toamnă... de la

Mărul auriu,

Ce-mprăștie

Mireasma lui de copt.

E toamnă... de la

Firul argintiu,

Ce tâmplele

Le schimbă-n noul port.

TOAMNĂ, BINE AI SOSIT !

BUCURIE

Mă bucur să-mi umplu părul cu voi, frunze de toamnă,

să fug prin pădure nebună, căzând și răsând, și să-mi zgârii

obrazul, în scoicile voastre scorțoase... Mă bucur să-mplânt

în toamna roșcată strigătul meu adânc, singuratic,

sub bolțile pline de aer uscat, de foșnet de vânt,

să fug, să cad și să rad pe pământul împodobit

de galbenul tău sărut cu o mie de buze, toamnă !

PRAF DE STELE, de Petre Violetta

M-aș apleca spre tine să te-ating

Când plânge-n mine-atâta dor nestins

Pe-albastrul mării unde stele-au nins Dar lacrimile tale îmi resping

Neînțelese întrebări din basme-albastre

Cu "pentru ce?" și oare, pentru cine?

Cenușăreasa s-a lipit de tine

Și unde-s așteptările sihastre?

Eu ți-aș citi în ceruri și în lună,

Când nu mai vrei să știi nimic de tine...

Știi? Am în palme doruri și rușine

Și nu ți-aș spune decât: noapte bună!

Un pic din ochiul meu de prin astral

Ți-ar fotografia obraji goi;

O lacrimă mai plânge între noi

Dar visul îmi zâmbește ideal...

UN CERȘETOR DE TIMP

Un cerșetor de timp, probabil cam nebun

Stătea la colț de stradă cu o speranță întinsă

Privind nepăsător dacă sunt rău sau bun

Vrea doar să-i dau o clipa din clipa mea extinsă

I-as arunca probabil, fiind indiferent

Monezi de mult purtate in buzunare goale

Punându-i-le-n mână, cumva cu glas prudent

Aș vrea să-i spun de tine și visurile tale.

Cum clipele se scurg din mâna mea bătrână

În mâna lui ce parcă este prea grea de timp

Aș vrea doar amintirea ce-mi place să rămână

Să-i dau tot ce mă doare fără nimic în schimb

Un cerșetor de timp, și las în urma mea

Nici nu mai știu de-s vise și nici nu îmi mai pasă

Trec mai departe iar cu amintirea ta

Și timpul cel pierdut, și mă întorc acasă...

COPILĂRIE, de Ana Blandiana

Copilăria-i o poveste

Ce te cuprinde și apoi te lasă

Ajunzi bătrân, și zici c-a fost frumoasă

A fost atunci, azi nu mai este.

Învață să-ți trăiești copilăria

Căci ea se duce-așa rapid,

De n-ai să poți să zici c-a fost frumoasă,

Când s-a pierdut în infinit.

PĂDURE, VERDE PĂDURE de Grigore Vieru

Draga i-a fugit cu altul.

S-a ascuns în codru. Uuu!

El a smuls pădurea toată,

Însă n-a găsit-o, nu.

El a smuls pădurea toată

Și s-o are început.

Și-a arat pădurea toată...

Însă n-a găsit-o, nu.

Semăna pădurea toată,

Din grâu azime-a gătit

Și-o corabie-și cioplise

Din stejarul prăvălit.

Și-o corabie-și cioplise

Și-n amurgul greu, de stânci,

A plecat pe mări, s-o uite,

Clătinat de ape-adânci.

A plecat pe mări, s-o uite,

Dar sub lună, dar sub stea,

Răsărea la loc pădurea,

Iar corabia-nfrunzea.

ÎNCREDERE, de Alexandra Șerban

Undeva te-am găsit cu frunte pe soare

Norii zâmbeau prin raze în părul meu

Nu vroiam să te aflu

Și totuși veneam, veneai....

te găsisem și totu-mi părea colorat de imens.

Strâns în pumni țineam apa de ploaie

Așteptam să îmi spui ceva neștiut

Undeva te-am găsit

Cu picioarele goale

Pe-un mal unde marea era un mare surâs.

Uneori replicile noastre erau goale

Când eu vorbeam,

de la tine nu venea nici un cuvânt.

Uneori așteptările erau vise 'n culoare

Eu visam că'n sfârșit

Sunt iubită de un prinț fericit.

Undeva ne căutăm prin ninsoare,

Aici schimbam replici pe-ascuns,

Tu pluteai pe o mare de soare,

Eu eram un zefir cald, aninat pe-un surâs.

E noapte acum

Și mâine știu că tânjesc colorându-mă

La fericirea mea, adună-n al tău răspuns.

VERSURI PENTRU SUFLETE SENSIBILE..., de Felicia Feldiorean

Strivește-mi lacrima-ntre gene

Strivește-mi ultimul sărut

Căci am jucat pe atâtea scene

Doar roluri dintr-un teatru mut.

Strivește-mi visele în palmă

Strivește-mi sufletul sub pași

Căci a venit ultima toamnă

Și poți prin frunze să mă lași.

Strivește-mi lacrima iubirii

Strivește-mi și privirea-n zori

Dar nu uita că fericirii

I se cuvine atâtea flori.

Strivește-mi lacrima-n tre valuri

Strivește-mi viața în zăpezi

Și vino-apoi cântând pe maluri

Din când în când să mă mai vezi.

Strivește-mi clipele în noapte

Strivește-mi nopțile în zori

Căci ultimele mele șoapte

Se pierd încet, printre ninsori.

COPILĂRIE, de Lidia Batali

Copilăria

Aș vrea să fiu mereu copil,

Să mă-nvârtesc fără sfială,

Să văd bujorii în April

Trezindu-se din amorțeală,

Și-n iarba umedă covor

S-alerg desculță pe afară,

Legat de coada unui nor

Să văd bondarul gras cum zboară,

Să simt parfum de flori de tei

Și mâna mamei peste frunte,

Sărutul cald, iubirea ei,

Destinul încercând să-nfrunte,

Și casă fratelui cel mic

Să fac din preșuri colorate

Și să nu-mi pese de nimic,

Să râd cât pot, pe săturate,

Să sar șotronul pe trotuar

Și să mă cred o mică zână,

Să văd furnici în furnicar

Și să le iau voioasă-n mână,

Și zmeul să îl trag de sfori,

Să sar cât vreau peste băltoace,

Cunună să îmi fac din flori,

Și-ntr-una eu să cânt, că-mi place,

Să fac mâncare la păpuși

Din flori de lăcrămioară,

Și să aștept de după uși

Un îngerăș să îmi apară,

Și să miroasă pe pământ

A liliac și micșunele,

Să zburd prin ploaie și prin vânt

Cu ochii sus pe cer, la stele,

Să prind o gărgăriță-n zbor

Și să o urc pe degețele,

S-ascult cum cântă într-un cor

În geamul casei, turturele,

Și să mă sui de vreau în dud

Când stau vacanțele la țară,

Și-n gărlă-atunci să mă cufund

Cu ochii-nchiși în plină vară,

Să văd bunica împletind

Pentru nepoate mândre șaluri,

S-aud copiii chiuind

Cu piatra-n apă cum fac valuri,

Și îndrăgitul meu bunic

Pe prispă blând să mă alinte,

Și-n mâini să vină c-un ibric

Să-mi toarne laptele fierbinte,

S-aud pe tata povestind

Cum alerga copil pe-afară,

Cu drag în brațe să-l cuprind

Și cerul mai frumos să-mi pară,

Și-n geamul casei părintești

Să joc de-a mama și de-a tata,

Și-nchisă cartea cu povești

Să nu o simt o clipă gata,

Să suflu flori de pădăii

Și să pocnesc în mâini zorele,

Și struguri copti și mari din vii

Să-i strâng în coșuri de nuiete,

Și-un fluture în insectar

Să îl agăț de o aripă,

Să fiu un porumbel hoinar

Doar pentru-o clipă, doar o clipă,

S-aud cântând în dimineți

O fermecată vrăbiuță,

Și înotând printre nămeți

Să-nham dulăi la săniuță,

Să nu mă fac vreodată mare,

Rămân fetița din oglindă!

Copilăria, dalbă floare,

Cu-al ei parfum să mă cuprindă!

VOR TRECE ANI..., de Veronica Porumbacu

"Nici cupele de-argint nu-mi plac,

nici auritele pocale,

ci dintre toate cel mai drag

Îmi e căușul palmei tale.

Vor trece ani. Si-nnoitoare,

cu-aceeași dragoste de (bărbat),

voi bea din palma ta, de care

n-am să mă satur niciodată.

Pe-același drum, ca la-nceput

vom dogorâ mereu la față.

Și-ntâia brazdă-am să-ți sărut

pe-obrazul însemnat de viață !

Dar dacă, în aceeași zi,

mi-ai da să beau din mari pocale,

eu, dintre toate, m-aș opri

tot la căușul palmei tale."

CEL CU DOUĂ, de Ion Pribeagu

Se zvonise in orășelul

De pe deal, Chilia Nouă

Cum că Hună Haskekovici

Zice-se că are două

Nimeni nu știa ce-s alea

Dacă-s albe sau gălbui

Doar atât, că el le are

Și amândouă sunt a lui.

Poate are două case?

Două vaci, două oițe?

Două găinuși moțate?

Poate două porumbițe?

Nu, nici una dintre acestea

Dar fiind sigur că le știți

Vă asigur că sunt alea

Chiar la care vă gândiți

Însă fetele între ele

Rușinoase cum sunt toate

Își spunea cu precisiune:

- Nu se poate! Nu se poate!

Zău, suntem niște văcuțe!

Cum ne intră în creier nouă

Toată lumea să aibă una

Numai Hună să aibă două?

Nu și Hana Ioșub prinsă

De-al amorului jăratec

Și la gândul că are două

Și e un băiat simpatic,

S-a îndrăgostit de dânsul

De la prima scăpărare

Și mai mult să se convingă

Dacă într-adevăr le are.

Îl pânde la ștrand să-l vadă

Dezbrăcându-se pe chei

Ce nu face o fată cultă

Pentru viitorul ei?

Azi așa și mâine iarăși

A jucat în așa fel

Până când la urma urmei

Ea s-a măritat cu el.

Însă vezi, în noaptea nunții

După ce-a trecut furtuna

Hana a observat că Hună

A lucrat numai cu una.

Foarte indignată fată

De metodele acestea

L-a întrebat: - Ascultă Hună,

Dar cealaltă unde este?

- Unde vrei să fie scumpo?

El la rabin, fată dragă!

La noi nimeni nu lucrează

Cu amândouă deodată

Dar când una obosește

Și tu ești încă în vervă

Este bine întotdeauna

Să ai piese de rezervă.

- Poate așa e ritualul?

S-a gândit Hana Iosub

Și-n familia lui Hună

Cele sfinte-s cu șurub?

Și plângea sărmana Hana

Vărsând lacrimi mari cât roua

Fiindcă Hună niciodată

N-a-ntrebuințat pe-a doua.

A trecut o lună, două

Și într-o seară fără lună

În alcovul îndrăgostitei

Giugiulindu-se împreună

Ea i-a spus: - Ascultă Hună

Ce-i in mână nu-i minciună

Aia de la rabin dragă,

E cu mult, cu mult mai bună!

PARFUM DE LILIAÇ..., de Sanda Nicucie

Liliac alb

Pe-aleea care duce către casă

un liliac s-a parfumat cu rouă

și îmbrăcat în alb ca o mireasă

chemă un nor ușor, ușor să-l plouă.

Încet de tot m-aud rostind cuvinte

și rup o floare să-mi strecor în ie

din liliacul înflorit cuminte

în albu-nmiresmat cu veșnicie.

Și ghemotoc mă fac la rădăcină

iar ochii mi-i închid cu-n ultim gând

simt ploaia cum mă spală de o vină

prin liliacul scuturat de vânt.

SOSEȘTE MOARTE - POT ACUMA SPUNE, de Heinrich Heine

Sosește moarte - pot acuma spune

Ce din mândrie gura-mi nu spunea:

În dulcile trecute vremuri bune

De dragul tău bătut inima mea.

Sicriu-i gata, lumii zic adio,

Cobor în groapa liniștii depline;

Dar tu rămâi în urma mea, Mario,

Plângând, ades te vei gândi la mine.

Te mângâie și veselă fii iară,

Nu-ți frânge mâinile fără folos -

Așa-i destinul omului: să piară

Orice e bun și mare și frumos.

DESTINUL, de Veronica Porumbacu

Destinul mi-e să n-am nici un destin.

Destinul mi-e să port alte destine.

Un geam să fiu, strălimpede, străin,

să vă vedeți pe voi, privind prin mine.

Să nu vă aburească suflul meu

în nici un fel fereastra către lume.

Să nu exist - și-aceasta-i cel mai greu;

și ce e mai ușor - să n-am un nume.

Familia o am și nu o am.

Grădina verii în zadar mă-mbată,

iubirea mea e floarea de pe ram

ce fără fructe piere scuturată.

Iubirea mea ți-i poate anotimp.

Eu totu-i dau și nu-mi păstrez nimica.

Doar amintirea murmura prin timp:

Frumoasă-i bucuria, Veronica...

Și aș fi vrut, atâta aș fi vrut

Într-un urmaș să-mi recunosc iubitul.

Dar nu mi-e dat firescul început

pe care-l naște de-obicei sfârșitul.

IERTĂRILE, de Adrian Păunescu

Tu să mă ierți de tot ce mi se-ntâmplă,

Că ochii mei sunt când senini, când verzi,

Că port ninsori sau port noroi pe tâmplă,

Ai să mă ierți, altfel ai să mă pierzi.

Văd lumea prin lunete măritoare

Și văd grădini cu arme mari de foc,

Sub mâna mea deja planeta moare

Și în urechi am continentul rock.

Ai să mă ierți că sunt labilitate

Că trec peste extreme fulgerând,

Ai să mă ierți preablânda mea de toate,

Eu sunt nemuritorul tău de rând.

Ai să mă ierți că nu pot fără tine

Și dacă n-ai să poți și n-ai să poți

Mie pierzându-te-mi va fi mai bine

Eu tristul cel mai liber dintre toți.

Și cum se-ntâmplă moartea să le spele

Pe toate-nobilându-le fictiv,

Ai să te-apeleci deasupra morții mele

Și tot ai să mă ierți definitiv.

Ai să mă ierți în fiecare noapte

Și-am să te mint în fiecare zi

Și cât putea-va sufletul să rabde

Cu cât îți voi greși te voi iubi.

NOAPTE DE UNUL SINGUR, de Adrian Păunescu

Aud un pian prin zăpezi cristaline

Și nu sunt cu tine, vai nu sunt cu tine

Chopin – un concert de pian oarecare

Și calea e lungă și noaptea e mare.

De iarnă mă satur, de plânset te saturi

Iubiri între noi în o mie de paturi

Și primăvăratec ninsori mai sfâșie

Voalul miresei în noaptea târzie.

Se-aud ciudățeni și fiare în noapte

Și ninge himere și ninge cu șoapte

Mi-e dor ca de propria-mi copilărie

De tine, aceea ce n-a fost să fie.

Iar dacă ai fi dintr-o dată cu mine

Mi-ar fi totul altfel și nu mi-ar fi bine

Sunt fumuri pe case, iubiri sunt în case

Și cerul a fum și-a păcate miroase.

Pendula ca ștreangul de moarte e gata

Se mișcă de parcă mă strânge cravata

Mă târâi pe coaste, te caut pe perna

Și noi ce spuneam că iubirea-i eternă.

Și uite ce grabnic se-arată și trece

Și sângele-n rana lovită e rece

Aud un pian, un Chopin de departe

De care n-ai parte, de care n-am parte.

Un mut pianist se răsfiră în stele

Și mâinile lui bat în coastele mele

Atât aș voi să te văd înc-o dată

Și-aceasta ca ultima noastră răsplată

Și când lângă focul ce-atât ne legase

În soba adânc păduraticei case

Ar fi să te văd pentru ultima oară

Aș pune pianul să-nvețe să moară.

Așa cum acum ești dusă departe

Bufnește-un pian prin ulucile sparte

Și-o lună roșcată însângeră plopilor

Iar eu cu nimic nu mai pot să te-apropii.

Și cad în genunchi lângă focul ce moare

Și vreau să-l întreb de mai e vre-o scăpare

Și el îmi răspunde cu-n sclipăt spre ușă

Și-mi lasă în palme o caldă cenușă.

Te-aș cere-napoi însă n-am cui te cere

Și restul e numai Chopin și tăcere.

LACRIMA ȘI RAZA, de Lucian Blaga

O lacrimă

Desprinsă dintre genele unei plăpânde amintiri

Ce sta ascunsă-n fundul unui suflet

Căzu

Pe albul unei fragede petale...

O rază dete peste ea

Si-i zise:

"Simt din căldura ta ca nu ești bob de rouă...

De unde vii si ce ești?"

In vreme ce se destrăma in pulbere de soare,

Răspunse lacrima:

"Eu sunt un strop de suflet

Și sunt

Ca picurii izvoarelor fierbinți:

Vin totdeauna din adâncuri - mari!"...

EȘTI ÎN ȚARA..., de Mihai Eminescu

Ești în țara berei mândre și-a cărnaților cu piele,

Ești în sânul măslinoasei și brigandei d-azi Elade;

La muscal vii și la turcul ce domnește multe neamuri,

Ești în patria musteții iubitoare de pomade.

Ba, tu ești în România, căpătâiul de venituri

Unde-a fi calmuc, iubite, e frumos și ți se șade.

Unde cel venit scutitu-i de-orice greu și datorie

Ș-unde vita cea străveche de român ce-l sudui, bade,

Poartă-n spatele nătânge pe-orîșicare-i vine-n minte

Să clocească-a lui semințe pe-ăst popor ce-i duce-n spate.

Unde prazi fără de milă, făr' să-ți pese, spre-a te-ntoarce

Înstărit în a ta țară, să trăiești din aste prade.

Unde fiii proprii țări îi sug măduva din oase

Spre-a o da-n Paris, Viena pe nimicuri și parade,

Numai limba strămoșească s-o vorbești nici nu se cade,

Unde-a oamenilor fală și mândrie nu consistă

Decât c-au știut mai bine s-uite limba țării toate,

Unde chiar numirea țării este doar o ironie,

Căci român nu e nimica nici în case, nici pe strade.

REFLEX 109, de George Țârnea

Mai pune-o vorbă bună, dacă vrei,

Pentru această vară, pe la zei,

Să nu ne-o ia de tot sau prea curând!

Și, dacă ne iubim de-o vreme-n gând,

Mult mai solar, mai tandru, mai frumos

Decât am face-o, tăvăliți pe jos,

Prin iarba obsesivei despuieri;

Învată să spui mâine în loc de ieri,

Acoperindu-ți brațele cu flori

Și, mai ales, să nu-ndrăznești să mori!

REFLEX 76, de George Țârnea

Purtăm în noi destule amintiri

Din caruselul fostelor iubiri,

Să nu ne fie dureros de rău

În viața mea, cu adevărul tău,

În carnea ta, cu gărgăunii mei -

Și, iată-ne căzuți, ca niște zei,

Din cerul poeziei pe pământ,

Să ne schimbăm cuvântul după vânt,

Să ne purtăm iubirea după căi

Care, oricum, nu-ncap în ochii tăi,

Care, oricum, nu trec prin gândul meu,

Dar... se întorc la cineva mereu.

BALADA MORȚII REPETATE, de George Țârnea

Balada morții repetate

Spune-mi că vrei și pot să zbor

Printr-un vârtej amețitor,

Până răsar la tine-n prag,

Să-mi mori de dor, să-ți mor de drag...

Spune-mi că vrei și pot s-ajung

Pe-un drum, oricât ar fi de lung,

Doar ca să-ți vin în ajutor,

Să-mi mori de drag, să-ți mor de dor.

LUME, LUME, de Adrian Păunescu

Lume, lume

De la mine pân' la tine

Numai fluturi și albine,

De la tine pân' la mine,

Numai rău și nici un bine.

De la mine pân' la ea,

Numai lanț și numai za,

Unde-i ea și unde-s eu,

Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume,

Numai fiare fără nume,

De la lume pân' acasă,

Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei,

Numai lupte și scânteii,

Ei acolo, eu aici,

Și-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine,

Numai gușteri și ruine,

Din neanț la dumneavoastră,

Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi,

Numai ei, din doi în doi,

Invers, de la noi la noi,

Numai stare de război.

De la toate pân' la toate,

Numai tu, singurătate,

Numai tu și eu și plânsu-mi,

De la eu până la însumi.

JUCĂRIA, de Magda Isanos

Dușman grozav e timpul, mi se pare

acuma ca și când te-aș fi visat,

cum poate mai visează câte-o floare

pământul, iarna, după ce-a-nghețat.

Iubirea noastră astfel a trecut,

ca dâra luminoasă-a unei stele,

și bezna-n urma ei s-a refăcut,

de-mi pare steaua fericirii mele,

că niciodată n-ar fi strălucit.

Și nu mai știu acuma dac-am stat

cu tine, dacă-n pieptul tău iubit

eu inima-ntr-o zi ți-am ascultat.

Cuvintele pe care le rosteai,

din depărtări de basm răsună parcă,

pentru că mierea tot acelu grai,

lângă urechea alteia le-ncearcă.

Din ce în ce mai șubred e sub pas

pământul amintirilor și-mi pare

că dintr-un vis frumos mi-au mai rămas

frânturi ciudate și strălucitoare.

Zadarnic între ele să le leg

încerc acuma, fiindcă nu se poate

din cioburi vasul să-l mai faci întreg,

și tristă surâzând mă joc cu toate

aducerile-aminte la un loc,

ca un copil cu jucăria care,

i s-a stricat, dar n-a dat-o pe foc,

pentru că alta mai frumoasă n-are.

CIRC, de Nicolae Labiș

Sunt cerșetori în straie de paradă,

Cu pieptul costeliv în față scos,

Sunt remușcări ascunse sub pomadă

Și comicul devine dureros.

Iar mintea beată-n ei se dă de-a dura

Zadarnică, în scrâșnete de os.

Infernul și-a deschis într-înșii gura.

Și comicul devine dureros.

Spune-mi că vrei și pot să zbor

Printr-un vârtej amețitor,

Până răsar la tine-n prag,

Să-mi mori de dor, să-ți mor de drag...

Spune-mi că vrei și pot s-ajung

Pe-un drum, oricât ar fi de lung,

Doar ca să-ți vin în ajutor,

Să-mi mori de drag, să-ți mor de dor.

DE NU MĂ POȚI IUBI..., de Victor Eftimiu

De nu mă poți iubi frumoaso, -

Căci altul ți-e stăpân pe veci -

De ce, când te-ntâlnesc în cale

O clipă - ochii nu ți-i pleci?

De nu mă poți iubi, frumoaso,

Întoarce-ți ochii de la mine;

Tu știi ispita ce se-ascunde

În fundul apelor senine;

În prefăcuta-mi nepăsare,

În genele mereu plecate,

Tu nu-nțelegi mărturisirea

Iubirii mele zbuciumate?

De nu mă poți iubi, femeie,

Întoarce-ți ochii - căci mă tem

Să nu le-ntunece lumina

Întâiul dragostei blestem!...

SPRE PLUS INFINIT, de Adrian Păunescu

1 deschide lupi, 2 așteaptă,

3 odihnește, 4 ia foc,

5 e o lebădă, 6 o treaptă,

7 e un unu mai cu noroc,

8 se dă pe gheață, 9 e haos –

Și vine 10, capăt de șir,

E și fereastră, e și adaos,

Lebădă, liră, liniști, delir.

Numără, numără tinere domn,

Numără, numără!

Vezi cum coboară cifrele-n somn

Inimă patimă tânără?

Leneș, prea repede, intră în somn

Numără, numără tinere domn!

Numără umerii celor ce vin,

Numără ochii celor ce pleacă,

Numără sângele din cer străin,

Numără stelele care te-mbracă!

Fruntea ridic-o din mări de somn,

Numără, numără, tinere domn!

Șirul din față răpește trepte,

Iar înapoi dă pâraie mistrețe,

Șirul de numere neînțelepte

Bântuie lava de suprafețe.

Numără clipe, numără lebede,

Numără cumpene, descumpăniri,

Numără negru, numără repede,

Numără grele stele subțiri!

Fruntea ridic-o din măști de somn,

Numără, numără, tinere domn!

Vezi peste toate o nebuloasă,

O împărțire fără contur,

Un fum de ruguri, un coș de casă,

Plasă murdară soarelui pur.

Vezi printre linii și peste linii,

Vezi acea curgere care-a albit

Mult mai departe, fiu al luminii,

Se află veșnicul plus infinit.

Până acolo zecile mușcă,

Sutele bubuie, miile ard,

Fiece zero devine cușcă

Pe cât te-approii de miliard.

Și mai departe, și mai departe;

Treci prin celulele cifrelor viu,

Căci vii din zero și vii din moarte,

Și din terenul minus pustiu.

Rupe din oase râul de somn,

Numără, numără, tinere domn!

Ca o enormă mare de spirt,

În depărtarea fără cărări,

Trece spre nouri, spre alte mări,

Și se evaporă plus infinit.

Foarte departe, ca o nălucă,

Surdă fantomă în cifre vechi,

Lasă perechile-n vid să se ducă

Și se însoară cu neperechi.

Astfel dă semne că el trăiește

Cu cât dispare mai în adânc,

Și din ce lume, neomenește,

El, depărtatul, biciuie lung.

Gleznei desprinde-i fluxul de somn,

Numără, numără, tinere domn!

Treci și de 1, treci și de 2,

Rupe-i spirala lui 3 cu brațul.

Du-te la 4, ca la un roi

Care spre 5 își îndreaptă nesațul.

Calcă podeaua marelui 6,

Și oglindește-l galben și copt

În munți de 7, în munți de 8,

9 să pară-n oglinzi nervoase.

Și vine 10 care rezumă

1 și 9, 2 peste 8,

3 peste 7, 4 cu șase,

Sine cu sine, 5 cel de gumă,

Și vine 10 din cifre arse.

Șirul sfârșește, suie din somn,

Numără, numără tinere domn!

Oh, ne atrage în pâlnii tulburi

Muzici încarcă pe orice gest,

Prin uși, portaluri, șanțuri și tuburi,

Puțin teribil, puțin modest,

Fals totdeauna, dar sociabil,

Pletosul creștet și l-a lovit,

De vidul negru și inefabil,

Marele, veșnicul, plus infinit.

Vâsla așază, trage pe somn,

Numără, numără, tinere domn!

Iată că ochiul repetă numărul,

Iată că numărul capătă ochi,

Roșu devine, pentru deochi,

Dacă-l apasă bolțile, umărul.

Carnea absoarbe, pentru rămânere,

Toată priveliștea cu cifre-n ea,

Toată perdeaua lumii, de numere,

Încă din clipa când se naștea.

Schimbă cu cifre, fermenții de somn,

Numără, numără, tinere domn!

Vezi, sunt acolo în depărtarea

Amețitoare, salturi de spirt,

Unele cifre reflectă marea,

Altele pasărea, altele sarea,

Întru cinstirea lui infinit.

Tulburi ospețe ziua i-o laudă,

Cariatidele curg către el,

Suferă timpul fuga în fraudă

A tot ce are nou și model.

Sărbătorește, lucruri și sânge

Se-nfățișează albiei lui.

Fruntea femeilor pur îi răsfrânge

Corul întâielor sale statui.

Sorii le macină mărilor spirtul

Și-n risipire cu pașii rod

Plus infinitul, plus infinitul

Care pe numere e voievod.

Numere, numere, numere, numere

Se nasc și urlă, zboară și vin,

Plus infinitul arde rămânere

În fiecare ca un destin.

Mută destinul de după somn,

Numără, numără, tinere domn!

Căci înmulțit de întreaga natură

Dat în ecouri până-n trecut,

Vorbit de ruguri, și ars pe gură,

Oricare număr ce s-a născut

Poate să meargă până aproape

De infinitul fără de scări,

Pe teii lumii, pe clar de ape,

Pe amețeală și pe mirări.

Iată cum 1 crește o bază

Albă de numere, marelui plus.

2 îl urmează, 3 îi urmează,

Și-s infinitul, nouă tradus.

Tradu în ceruri lutul de somn,

Numără, numără, tinere domn!

Plus infinitul, plus infinitul

Cum ne atrage sângele-n sus,

Plus infinitul, plus infinitul

Numai prin numere ni s-a tradus.

Dar e și inima număr, și număr

E și lumina din ochii tăi,

Număr și ochiul, număr și-un umăr

Văzut odată, în clăi.

Oh, cum ne ducem, cum ne petrecem,

Veșnic râvnindu-l, dorindu-l mult,

Prin înfoierea stelelor trecem,

Prin desfoierea lutului mut,

El e deasupra și-n toate părțile,

Râde în sunete ca un pian,

Clatină hărțile, biruie morțile,

El e văzduhul submarțian.

Plus infinitul, plus infinitul,

Timp care cade nou și adânc

Prin orologii de lut, prin vidul

La care numai genii ajung.

Va fi și țară, va fi și vreme,

Stea fericită cu zimți de flori,

Tot trandafirul lumii îl teme

Și îi răspunde cedând culori.

Cu flori îmbracă-te în loc de somn,

Rămâi în vreme, nouă rămânere,

Numără, numără, tinere domn,

Plus infinitul rămas în numere,

Numai în numere, încă în numere,

Numără, numără, tinere domn!

ARIPILE CUVINTELOR, de Lavinia Elena Niculicea

Îmi descalț sufletul de durere,

ca el să pășească cu tălpile goale

pe fericire...

Se afundă până la glezne

În iarba cosită de

cerul dragostei.

Ne amestecăm surâsurile

printre firele verzi cu miros

de ploaie,

chicotind în brațele clipelor.

Scutur inima de regrete,

atingând cu gândul visurile

închise undeva,

în biblioteca amintirilor.

Rămâne doar un zbor spre înalt,

doar un pas între sufletul meu

și al tău.

Îl străbatem împrumutând

aripile cuvintelor.

SCRISOARE MAMEI, de Serghei Esenin

Tot mai trăiești, bătrână mamă?

Ție, cu supunere, mă-nchin!

Mica-ți casă, seara de aramă,

Lumineze-o pașnic și senin.

Mi se scrie că ești tulburată,

Că ți-e dor de mine ne-ncetat,

Că ades bați drumul, supărată,

În paltonul vechi și demodat.

În albastre seri și se năzare

Gând pustiu, ce lacrimi da val,

Că la crășmă-ntr-o-ncăierare

Mi s-a-nfipt în inimă-un pumnal.

Mamă, nu-i nimic! Delirul fură

Gândul tău, ducându-l spre prăpăd.

Nu-s bețiv chiar în așa măsură

Ca pierind, să nu te mai revăd.

Ca-n trecut, mi-i inima duioasă,

Am un vis, un vis pe care-l storc;

Să mă smulg din dorul ce m-apasă

Și la noi acasă să mă-ntorc.

Eu voi reveni, pe când răsfăță

Pomii-n floare, satul meu tăcut;

Dar să nu mă scoli de dimineață,

Cum opt ani în urmă, ai făcut.

Nu trezi deșertăciunea crudă,

Nici regretul că mă risipesc,

Prea devreme, pierdere și trudă,

Mi-a fost dat, trăind, să pătimesc.

Să mă rog, tu nu-mi mai da povețe!

Nu-i nevoie! Duse-s câte-au fost.

Numai tu-mi ești reazem la tristețe,

Numai tu dai vieții mele, rost.

Fie-ți deci, neliniștea uitată,

Nu-mi mai duce dorul ne-ncetat,

Nu mai bate drumul, supărată,

În paltonul vechi și demodat...

CUPTOR, de George Bacovia

Sunt câțiva morți în oraș, iubito,

Chiar pentru asta am venit să-ți spun;

Pe catafalc, de căldura-n oraș,

Încet, cadavrele se descompun.

Cei vii se mișcă și ei descompuși,

Cu lutul de căldura asudat;

E miros de cadavre, iubito,

Și azi, chiar sânul tău e mai lăsat.

Toarnă pe covoare parfume tari,

Adu roze pe tine să le pun;

Sunt câțiva morți în oraș, iubito,

Și-ncet, cadavrele se descompun.

LAMENTAȚIA IOANEI D'ARC PE RUG, de Radu Stanca

Aceasta-i vina mea: că n-am lăsat,

Cu gând ascuns, feciori în preajma porții.

Și-acum, când prima dată un bărbat

Mă strânge-n brațe, sunt sortită morții...

Dar flăcările crește-vor mereu,

Crește-va mult și strania orgie.

Și, în curând, flămând, iubitul meu,

Întâiul meu iubit, fără să știe,

Mă va cuprinde-atât de mult în el

Încât nu va putea să mai despartă

De trupul lui pe-al meu - și-n alb inel

Mă va iubi fum zvelt și ceață moartă.

UN VIS, de Sandor Petofi,

Iubesc cum încă om pe lume

N-a fost în stare să iubească.

Iubita mea e sfântă, mare,

Dar nu-i ființă pământească.

Iubesc o zeie exilată

Din cer, și-n veci o voi iubi:

E libertatea. Dar, durere!

În vis numai o pot zări.

În versurile mele însă

Mi-apare falnica iubită.

Chiar astă-noapte-a fost cu mine

Într-o grădină înflorită.

Îngenunchind i-am spus iubirea-mi

Și m-am plecat să rup o floare

Ca să i-o dau — o mică jertfă...

Atunci - cu spada sclipitoare -

La spate-mi apăru călăul,

Și capul meu căzu trunchiat...

În mâini chiar îmi căzu, și dânzei

În loc de floare i l-am dat.

DACĂ S-AR VINDE MOARTEA..., de Mihail Soare

Dacă s-ar vinde moartea la liber ca făina

S-ar așeza la coadă ciorchini sinucigașii

Ca-n zilele în care patronii dau chenzina

Înnebunind de-a dreptul, de drag, prăvăliașii

S-ar duce vestea-n sârme de telegraf, în plicuri,

Din gură-n gură, -n goarne, în portavoci stridente

Gazetele n-ar scrie și altceva, ce dricuri

Ar meșteri rotarii ciuciți sub sentimente

Groparii ar da orții să-și cumpere cazmale

Și târnăcoape scumpe aduse pe galere

Din țări închipuite alături de pocale,

Bijuterii din aur, turcoaze, rom, himere

Un cimitir pământul s-ar face peste noapte

Și cerul s-ar preface tot în pământ, copacii

Ar crește cruci cu frunze, la nord de miazănoapte

În loc de lună plină ar râde vârcolacii

Așa că dă-o, Doamne, ca-n vremuri de restriște,

Mai bine pe cartelă, s-apuce fiecare

Și să rămână veacul ce vine o miriște

Care visează leșuri, o mută așteptare...

FEMEIA, de Iulia Hașdeu

O inimă de Evă, enigmă-n veci profundă!

Din foc divin și amestec din tina cea imundă;

Protee fără nume, ce logica dezminți

Deșartă sau prea rece, sau clocot de dorinți!

Sub vraja frumuseții, ori dulcea ta zâmbire,

Ascunzi tu suferință, rușine, sau iubire?

În clara ta privire, de visuri încântată,

Pot eu citi, femeie, de vei fi plâns vreodată?

Ah, ce perversi ai ochii, surâsul nu-i timid

Sub fardul ce sclipește s-ascunde mai nimic,

Sub finele dantele ascunzi, făr-de muștrare,

Defectele, și-n taină, porniri spre desfrânare!

La tine totul este spoială sau mascat:

Ținuta, vorba, fața și glasul afectat

Căci tot ce nu-i minciună tu-nfrunți cu viu răspăr:

Minciuna pentru tine e unic adevăr!

Fațadă-i tot la tine și prefăcătorie

Și chiar a ta știință e doar cochetărie.

Spre a trona mai bine, voind să ne uimească,

Și-ndeosebi să placă! E vanitatea-ți dragă!

Să placi... pentru aceasta ți-ai da viața-ntreagă,

Ți-ai da averea, pruncii și cinstea, de se cere,

Și totul pentru-o biată și ridicolă plăcere!

Cochetăria-ți este virtutea cea suavă.

Ea în femei se naște: în tine, doamnă gravă,

În tine țărăncuță, cu fața-mbujorată,

În tine, curtezană, mereu nerușinată.

Femei! - e viața voastră și singura mândrie;

Voi sufletul vă-nchideți într-o bijuterie!

SUNT LÂNGĂ TINE..., de Cincinat Pavelescu

Sunt lângă tine, te iubesc

Și văd cum altul te sărută,

Și-n loc să țip, eu vă zâmbesc

C-o bucurie prefăcută.

Ca și cămila sunt, ce poartă

Prin largi pustiuri africane

Apa întregii caravane

Și ea de sete pică moartă...

BALADA ABSENȚEI, de George Țârnea

Prea departe trupul tău,

Prea aproape disperarea

Că nu pot vorbi cu marea,

Să-nțelegi cât mi-e de rău...

Prin absența ta din gând,

Drumu-ntorcerii spre locul

Unde m-am luat cu jocul

Și ne-am contopit plângând.

Prea aproape starea mea,

Prea departe amintirea

Petrecută cu privirea,

Până a căzut o stea...

Și te-am pus în locul ei,

Să veghezi, de la distanță,

Visul fără de substanță,

Ca o ploaie de scânteii...

De la care nu ai cum

Să aștepti o mângâiere -

Mari iluzii efemere

Și-un mărunt ecou postum.

O IEDERĂ SĂ FII, de Nichita Stănescu

Mi-ar fi plăcut să fii mai bine-o plantă.

O iederă să fii lângă obrazul meu, sunând,

când reci curenții serii vin în pantă

din cerul rezemat pe-un singur gând.

Să-ți fi știut căldura, lângă coastă,

de frunze tremurând și lucind,

să fie-un singur trunchi secunda noastră

pe două ramuri luna sprijinind.

Și foșnetul orașului, mai altul și mai smuls

ca marea din culoare, jos la diguri,

să fi bătut oprind cu un impuls

stâlpii tăcerii-naintând, nesiguri.

S-aud cu-o frunză, cu o rădăcină,

mi-ar fi plăcut un anotimp sever,

când ultimele ghețuri se dezbină

în ele însele. Și nu au loc și pier.

BALADA BLONDELOR IUBIRI, de George Țârnea

E frumos, e prea frumos la tine-n suflet

E târziu, e prea târziu la mine-n gând

Împărtășim, împărtășim aceeași taină

Dar nu se știe, nu se știe până când.

Prea multe păsări cardinale

Între iluzii se rotesc

Contaminând cu ascensoare

Misterul nostru pământesc.

Îmbătrânim de fericire

Într-o mansardă fără flori

Lăsând păpuși fără adresă

Pentru serbările din zori.

Visăm frumos aceeași moară

Ascunsă-n tragicul decor

Și măcinăm aceleași lacrimi

Când dau părinții telefon.

Suntem lucizi până la sânge

Nedespărțiți până la cer

Și nici nu știu după iubire

Ce se cuvine să-ți mai cer.

Cuvintele își pierd căldura

Într-un sărut de protocol

Și tot mai vinovate păsări

Dau eșafoadelor ocol.

Sub fruntea mea se face noapte

În ochii tăi se face zi

Și renunțăm să mai cunoaștem

Ce stele ne-ar putea păzi.

DE-AȘ FI REGE, de Radu Stanca

De-aș fi rege-aș duce-o tot în chefuri

Și-aș întinde-ospețe noaptea toată,

Dar pe cei cu care-aș face-o lată

I-aș ucide-a doua zi în beciuri.

Mi-aș vopsi picioarele cu roșu,

Și-aș iubi bomboanele și danțul,

Seara aș ieși, plimbând cu lanțul,

Când ogarul verde, când cocoșul...

Și din țara mea și-a frumuseții

Tuturor le-aș face câte-o parte,

Încât veacuri multe după moarte

M-ar cânta tâlharii și poeții.

STELELE-N CER, de Mihai Eminescu

Stelele-n cer

Deasupra mărilor

Ard depărtărilor

Până ce pier.

După un semn

Clătind catargele,

Tremură largele

Vase de lemn;

Niște cetăți

Plutind pe marile

Și mișcătoarele

Pustietăți.

Stol de cocori

Apucă-ntinsele

Și necuprinsele

Drumuri de nori.

Zboară ce pot

Și-a lor întrecere,

Vecinică trecere -

Asta e tot...

Floare de crâng,

Astfel viețile

Și tinerețile

Trec și se stâng.

Orice noroc

Și-ntinde-aripele

Gonit de clipele

Stării pe loc.

Până nu mor,

Pleacă-te, îngere,

La trista-mi plângere

Plină de-amor.

Nu e păcat

Ca să se lepede

Clipa cea repede

Ce ni s-a dat?

DESPĂRȚIRE ÎN FLORI, de Adrian Păunescu

La sărbătoarea florilor de măr,

când drumul cere pașii să se-aștearnă,

acum ne despărțim într-adevăr

precum ne promisesem astă iarnă.

La sărbătoarea focurilor mari,

când toată lumea văruie de Paște,

din viața mea începi să și dispari,

ființa mea abia te mai cunoaște.

La sărbătoarea soarelui deplin,

când sângele-n bătrâni se poticnește,

iubindu-te îți spun: ne despărțim

și să ne regăsim nu-i vreo nădejde.

Adio, deci, mai e ceva de zis,

când cad din geam deodată două glastre:

se sinucide parcă un cais

la sărbătoarea despărțirii noastre.

Ne mai rămâne floarea de gutui,

ca toate celelalte ne condamnă,

doar ei mai poți câte ceva să-i spui,

să mi te amintească înspre toamnă.

Atâtea flori la despărțire-avem,

atâtea flori ca-n bieteles romanțe,

de parcă hohotește un blestem,

porunca lui civilelor instanțe.

Și floarea de cireș de care-am spus

a-mbătrânit și s-a zbârcit în fructe,

încet, de parc-ar duce un obuz,

un tren transportă flori pe apeducte.

Tu crezi că despărțirea-i pentru ea,

dar tu nu vezi ce flori – numai ruine -

să nu te minți, că nu-i deloc așa,

te părăsesc spre-a mă găsi pe mine.

La sărbătoarea florilor de soc,

când lunca lumii gălgâie sălbatic,

ne despărțim, plângând, la acest foc

pe-a cărui vatră noi am fost jăratec.

De măr, de vișin, de gutui, de păr,

e floarea-n sărbători până departe,

acum ne despărțim într-adevăr

cu-atâtea flori în jur ca la o moarte.

Ce-i zis e zis și-n cântec îți spuneam

că va fi aceasta clipa – n care

de-atâtea flori pe fiecare ram

ninsorile vor mirosi a floare.

Adio, deci, te văd, dar nu te văd,

când florile de noapte-ncep să cearnă

și dacă despărțirea-i un prăpăd

proiectul ei ți l-am trimis din iarnă.

Pierduta mea, pe veci pierduta mea,

acum când florile te țin de mână,

ascultă cântecul precum era

ninsoarea noastră sfântă și păgână.

ȘI MI-E SETE DE PLĂCERE, ȘI MI-E SETE DE IUBIRE..., de Alexandru Macedonski

A-nceput din nou să-mi fie dor de dulce fericire...

Vad că-mi trece tinerețea, văd că anii mi se duc,

Și mi-e sete de plăcere, și mi-e sete de iubire,

Însă umbrele visate nu se poate să le-apuc.

Numai aurul, el singur, îmi lipsește-n astă lume,

Numai el, dar fără dânsul sunt un biet neputincios...

Care suflet de-al meu suflet, care nume de-al meu nume

S-ar lipi să ia povara unui trai sărăcăcios?

Pică plâns al tinereții pe un sân ce nu palpită,

Ai avut să-l cumperi, e al tău până în zori...

Veștejește-te-a mea buză pe o buză veștejită,

Și tu, suflete, visează că aduni cerești comori.

Însă tu, o! poezie, cu mantaua ta regală,

Îți acoperă vederea –fugi în colțu-ntunecos,

Prin fereastra mă fixează luna rece și spectrală

Ca un doctor ce se uita la chip de ofticos.

A! desigur, masca blondă avea altfel de privire

Când pe țărmurile de-aur ale lacului Lemman

Surâdea printre frunzișuri la întâia mea iubire

Vis mai lung decât un secol în coprinsul unui an.

A! desigur ca în noaptea ce-n trecutul vieții mele

E-nsemnată cu roșeata simțămintelor dintâi,

Dacă ea privea prin geamuri dintre pulberea de stele,

Nu venea c-un zâmbet rece lângă caldul căpătâi.

Poezie! Poezie! Ai dreptate totdeauna

Dar fiindcă simt și astăzi că rămas-am tot al tău,

Dă te rog în jos perdeaua, ca să nu mă vadă luna,

Roag-o calea să-și urmeze, voi să scap de ochiul său.

Zi-i să meargă pe oriunde e suava fericire,

Să-și încarce a ei rază cu al florilor arom,

Să zâmbească voluptatei ce se naște din iubire,

Dar să uite pe oricine a uitat că este om.

ADOLESCENȚI PE MARE, de Nichita Stănescu

Această mare e acoperită de adolescenți

care învață mersul pe valuri, în picioare,

mai sprijinindu-se cu brațul de curenți,

mai rezemându-se de-o rază țeapănă de soare.

Eu stau pe plaja-ntinsă, tăiată-n unghi perfect

și îi contemp lu ca la o debarcare.

O flotă infinită de yole. Și-aștept

un pas greșit să văd sau o alunecare

măcar pân' la genunchi în valul diafan

sunând sub lenta lor înaintare.

Dar ei sunt zvelți și calmi, și simultan

au și deprins să meargă pe valuri, în picioare.

CERUL IUBIRII NOASTRE, de Nichita Stănescu

Vederea lumii se-ndumbrea, când noi

ne sărutam în piețe și în scuaruri

Un aer mat ne-nfășura, și nimeni

nu ne-a lovit vreodată cu privirea.

Doar steaua neagră a părului tău scurt

Îmi atingea cu clinchet stins, un umăr,

și toți credeau că bate-n arbori ora

când soarele apune la amiază.

Și păsări mari se coborau pe bănci

și pe statui, pe cabluri peste iarbă...

Luceau intens, presate de-un cer

pe care-l începea iubirea noastră.

EVOCARE, de Nichita Stănescu

Ea era frumoasă ca umbra unei idei,

a piele de copil mirosea spinarea ei,

a piatră proaspăt spartă

a strigăt dintr-o limbă moartă.

Ea nu avea greutate, ca respirarea.

Râzândă și plângândă cu lacrimi mari

era sărată ca sarea

slăvită la ospețe de barbari.

Ea era frumoasă ca umbra unui gând.

Între ape, numai ea era pământ.

TU PLUTEȘTI..., de Nichita Stănescu

Tu plutești ca un vis de noapte

deasupra sufletului meu.

Iți sprijini tâmpla

de inima mea ca de o piatră roșie,

și aștepti să-ți spun numele

tuturor lucrurilor

pe care eu am isprăvit de mult

să ți le mai spun.

Gura mea e-n tăcerea cea mai desăvârșită,

înclinată ca mătasea unui steag

într-o zi fără vânt.

O, nu pleca nicăieri!

Îmi voi rupe inima cu un singur gest

al mâinii,

ca să răsară durerea care știe

numele durerii,

ca să răsară dragostea mea de bărbat

care știe numele tău ciudat, de femeie.

ALTĂ MATEMATICĂ, de Nichita Stănescu

Noi știm că unu ori unu fac unu,

dar un inorog ori o pară

nu știm cât face.

Știm că cinci fără patru fac unu,

dar un nor fără o corabie

nu știm cât face.

Știm, noi știm că opt

împărțit la opt fac unu,

dar un munte împărțit la o capră

nu știm cât face.

Știm că unu plus unu fac doi,

dar eu și cu tine,

nu știm, vai, nu știm cât facem.

Ah, dar o plapumă

înmulțită cu un iepure

face o roșcovană, desigur,

o varză împărțită la un steag

fac un porc,

un cal fără un tramvai

face un înger,

o conopidă plus un ou,

face un astragal...

Numai tu și cu mine

înmulțiți și împărțiți

adunați și scăzuți

rămânem aceiași...

Pieri din mintea mea!

Revino-mi în inimă!

A THOUSAND KISSES DEEP, de Leonard Cohen

You came to me this morning and you handled me like meat

You'd have to be a man to know how good that feels, how sweet

My mirror twin, my next of kin, I'd know you in my sleep

And who but you would take me in a thousand kisses deep.

I loved you when you opened like a lily to the heat

You see I'm just another snowman standing in the rain and sleet

Who loved you with his frozen love, his second-hand physique

With all he is and all he was – a thousand kisses deep.

I know you had to lie to me, I know you had to cheat

To pose all hot and high behind the veils of sheer deceit

Our perfect porn aristocrat so elegant and cheap

I'm old but I'm still into that – a thousand kisses deep.

I'm good at love, I'm good at hate, it's in between I freeze

Been working out but it's too late (it's been too late for years)

But you look good, you really do, yhey love you on the street

If you were here I'd kneel for you – a thousand kisses deep

The autumn moved across your skin, got something in my eye

A light that doesn't need to live and doesn't need to die.

A riddle in the book of love, obscure and obsolete

And witnessed here in time and blood – a thousand kisses deep

But I'm still working with the wine, still dancing cheek to cheek

The band is playing Auld Lang Syne, but the heart will not retreat.

I ran with Diz, I sang with Ray, I never had their sweet

But once or twice they let me play – a thousand kisses deep.

I loved you when you opened şike a lily to the heat

You see I'm just another snowman, standing in the rain and sleet

Who loved you with his frozen love, his second-hand physique

With all he is and all he was – a thousand kisses deep.

But you don't need to hear me now and every word I speak

It counts against me anyhow: a thousand kisses deep.

A MEA, de Vanessa Agovida

Oamenii pun mare preț pe privire

dar, de fapt, ce m-a atras au fost ridurile frunții lui

când și-a mijit ochii pentru s-și scrie numărul de telefon.

Ne-am îndrăgostit ca niște copii alergând la vale:

lăsând trecutul în bătaia vântului, etalându-ne reciproc în fața prietenilor

și a văzduhului și a cuplurilor vârstnice în care ne imaginam peste ani.

Când s-a mutat la mine puteam să jur că s-a contopit cu casa.

Îi puteam auzi respirația în zumzetul ventilatorului meu de tavan,

îl puteam gusta în cafeaua mea

și oricine putea să-l vadă în poezia mea.

Liniile din palma lui vorbeau despre tragedii.

O linie a vieții deșirată spre vârful rozaliu;

am urmărit-o de-a lungul bățăturilor întărite

și i-am sărutat cicatricile degetelor.

Când iubești suficient de mult poți îmbrățișa astfel de cicatrici

iar când iubești de suficient de mult, poți găsi scuze sau chiar ignora

schimbările aproape imperceptibile în teren:

când a început să mă înșface ceva mai strict și ceva mai des

și când “mi-ai lipsit” a devenit “unde mi-ai lipsit?”.

În facultate am învățat că în Primul Război Mondial

soldații scriau rar despre suferințele îndurate:

de vreme ce se confruntau cu un nou tip de coșmar,

la ce le-ar fi folosit vechile cuvinte și metafore?

Au existat poeți care au murit în acele tranșee.

Mă gândeam la ei în timp ce mă furișam tiptil

printre minele de teren care ne împânziseră casa.

Când locuiești pe un câmp de luptă,

de unde să mai găsești energie pentru a ridica stiloul?

Asemeni unui soldat amorțit, trăiam de la un moment la altul,

iar atunci când momentele erau dulci

(și multe dintre ele au fost) le savuram.

Pentru că nimic nu are un gust la fel de bun ca speranța.

Pentru că până și în zilele rele,

când părea că până și o simplă clipire este suficientă pentru a-l determina

să amenințe că părăsește casa sau această lume,

în fiecare noapte îmi murmura la ureche

că acestea au fost doar suișurile și coborâșurile firești ale iubirii.

Însă nimic nu este firesc într-un război.

El era camaradul meu, cel cu care mă afundam în tranșe

în timp ce îmi înșfăca fața, brațul, clavicula.

Aș fi vrut să-l salvez,

iar dacă asta ar fi însemnat să-i suport loviturile

și insultele îngânate, aș fi făcut-o.

Dacă aș fi putut să-i înghit toată tristețea, aș fi făcut-o.

Prietenele mă considerau “pierdută în misiune”,

iar eu continuam să mă prezint la datorie zi de zi

și-aș fi continuat să mășăluiesc așa până la moarte

dacă ele nu m-ar fi făcut să mă ascult.

În acel moment am realizat că nu îi eram tovarășă, ci prizonieră în războiul lui.

Și după doi ani și șapte luni, am făcut, în cele din urmă, o pauză.

În unele nopți mă trezesc navigând printre vechile amintiri.

Mă minunez de zâmbetele și de intimități

și îmi dau seama că acestea sunt imaginile

care rămân cele mai vii în mine.

Când timpul își va fi săvârșit trecerea asupra mea

îndulcind tăișurile memoriei,

mă tem că îmi voi aminti doar farmecul lui:

arcuirea brațului său, felul în care îmi spunea "hei, iubito".

Mă tem că îmi va va fi dor de această idee de el.

Dar apoi îmi amintesc de acei poeți

și de cât timp au fost nevoiți să trăiască în acele tranșee

și de diminețile pe care le-am petrecut plângând la micul meu dejun.

Iar acum, când mi-am ridicat stiloul

simt că este greu, dar este decis.

Și mă sprijin în el ca-ntr-un baston de fiecare dată când pășesc

pe pământul ce se întărește peste momentul în care te-am lăsat să pleci.

Cerneala mi se întinde pe mâini ca vopsea de război:

sunt învinețită de atâta luptă, dar nu mai sunt o victimă a războiului său.

Sunt liberă. Sunt liberă. Sunt a mea.

“CÂND AM VĂZUT-O PENTRU ÎNTÂIA OARĂ”, de Neil Hilborn

Când am văzut-o pentru întâia oară

Totul în mintea mea a amuțit.

Toate zgomotele și toate acele imagini revenind constat au dispărut, pur și simplu.

Când suferi de tulburare obsesiv-compulsivă nu ai cu adevărat

momente de liniște.

Chiar și înainte de a adormi, mă gândesc:

Am încuiat ușile? Da.

M-am spălat pe mâini? Da.

Am încuiat ușile? Da.

M-am spălat pe mâini? Da.

Dar când am văzut-o pe ea, singurul lucru la care m-am putut gândi au fost

buzele ei de forma unei agrafe de păr...

Sau geana de pe obrazul ei -

geana de pe obrazul ei -

geana de pe obrazul ei.

Am știut că trebuie să-i vorbesc.

Și i-am cerut o întâlnire de șase ori în treizeci de secunde.

Ea a acceptat de a treia oară, dar cum niciuna dintre cereri nu mi-a părut potrivită,

eu am continuat.

La prima noastră întâlnire, am petrecut mai mult timp organizându-mi cina

pe culori, decât mâncând sau vorbind cu ea...

Dar ei i-a plăcut.

I-a plăcut că a trebuit să o sărut de rămas bun de șaisprezece ori

sau de douăzeci și patru de ori, la diferite momente din zi.

I-a plăcut că mi-a luat o veșnicie să mergem spre casă

pentru că erau prea multe fisuri pe trotuarul pe care ne aflam.

Când ne-am mutat împreună, mi-a spus că se simte în siguranță

de vreme ce nimeni nu ne va putea jefui vreodată

pentru că eu încui mereu ușa de optsprezece ori.

Îi priveam mereu gura când vorbea -

când vorbea -

când vorbea -

când vorbea;

când a spus că mă iubește, gura ei și-a curbat marginile în sus.

Noaptea, se punea în pat și mă privea cum sting toate luminile.

Și le sting și le aprind și le sting și le aprind

și le sting și le aprind și le sting și le aprind și le sting și le aprind și le sting.

Închidea ochii și își imagina că zile și nopți

trec prin fața ei.

Iar apoi... A spus că îi iau prea mult din timp.

Că nu o pot sărută de noapte bună de atâtea ori pentru că o fac

să întârzie la birou.

Când mi-a spus că mă iubește, gura ei era o linie dreaptă...

Când m-am oprit în fața unei crăpături de pe trotuar, ea a continuat să meargă...

Iar de săptămâna trecută a început să doarmă la mama ei.

Mi-a spus că nu ar fi trebuit să mă lase să fiu atât de atașat de ea,

că totul a fost o greșeală, dar...

Cum să fie o greșeală de vreme ce nu trebuia să mă spăl pe mâini

după ce o ating?

Iubirea nu e o greșeală și mă omoară faptul că ea poate fugi

de acest lucru, iar eu nu pot.

Nu pot să ies afară și să găsesc pe altcineva pentru că întotdeauna mă gândesc

la ea.

De obicei, atunci când sunt obsedat de lucruri, văd germeți

strecurându-mi-se în piele.

Mă văd strivit de un șir nesfârșit de mașini.

Iar ea a fost primul lucru frumos în care am fost vreodată blocat.

Îmi doresc să mă trezesc în fiecare dimineață gândindu-mă la modul în care ea

ține volanul...

Cum răsuțește robinetul de la baie de parcă ar deschide un seif.

Cum suflă în lumânări -

sufală în lumânări -

sufală în lumânări -

sufală în lumânări -

sufală în – ...

Acum, mă gândesc doar la cine o mai sărută.

Și îmi pierd răsuflarea la gândul că el o sărută doar o singură dată – lui nu-i pasă

dacă este un sărut perfect!

O vreau înapoi atât de mult...

Las ușa deschisă.

Și las luminile aprinse.

ÎN NOAPTEA ASTA POT SCRIE CELE MAI TRISTE RÂNDURI, de Pablo Neruda

În noaptea asta pot scrie cele mai triste rânduri.

Pot scrie, de exemplu: “noaptea-i înstelată

și stelele tremură albastre în depărtare”.

Vântul nopții se răsuțește în văzduh și cântă.

În noaptea asta pot scrie cele mai triste rânduri.

Am iubit-o și, câteodată, și ea m-a iubit.

Într-una din aceste nopți am strâns-o în brațe.

Am sărutat-o la nesfârșit sub cerul imens.

M-a iubit și, câteodată, și eu am iubit-o.

Cum aș fi putut să nu-i iubesc ochii ei mari?

În noaptea asta pot scrie cele mai triste rânduri.

Cum să mă gândesc că n-o mai am? Să simt că am pierdut-o?

Cum să ascult imensa noapte, mai imensă fără ea?

Și rândurile cad în suflet ca roua pe izlaz.

Ce mai contează că iubirea mea n-o mai poate păstra?

Noaptea-i înstelată și ea nu-i lângă mine.

Asta-i tot. În depărtare cineva cântă. În depărtare...

Cu pierderea ei nu mă pot împăca.

O caut cu privirea, dorind s-o aduc mai aproape.

Inima mea o caută, dar ea nu-i lângă mine.

N-o mai iubesc, asta-i sigur, dar cum am putut-o iubi...

Vocea-mi vrea să fie vântul, să-i gâdile auzul.

A altuia. Va fi a altuia. Ca înaintea săruturilor mele.

Vocea ei, trupul ei de lumină. Ochii ei fără hotare.

N-o mai iubesc, asta-i sigur, dar poate încă o iubesc.

Iubirea e atât de scurtă și-atât de lungă e uitarea.

Într-una din aceste nopți am strâns-o în brațe,

și sufletul nu mi-e împăcat cu pierderea ei.

Chiar de-i ultima zvâcnire pentru ea

și acestea ultimele rânduri.

TRUP DE FEMEIE, de Pablo Neruda

Trup de femeie, coline albe, coapse albe,

ești asemenea unei lumi, așternută în supunere.

Trupul meu aspru, agrest, sapă în tine

și face o sămânță să răsară în adâncul pământului.

Am fost singur ca un tunel. Păsările au zburat din mine

și noaptea m-a doborât cu invazia ei copleșitoare.

Să pot supraviețui, te-am pătruns ca o armă,

ca o săgeată din arcul meu, sau o piatră din aruncătura mea.

Dar vremea răzbunării a apus și te iubesc!

Trup din piele, din mușchi, din lapte însetat și ferm.

Și cupele sânilor tăi! Și ochii tăi plini de absență!

Și rozele pubisului tău! Și vocea ta tristă și blajină!

Trupul femeii mele, voi continua să dăinui prin el.

Setea mea, eterna-mi năzuință, calea mea schimbătoare.

Ape negre se adună acolo unde setea eternă curge,

și truda alături de ea, și durerea fără de țarm.

DE-AȘ AVEA, de Mihai Eminescu

De-aș avea și eu o floare

Mândră, dulce, răpitoare

Ca și florile din mai,

Fice dulce a unui plai,

Plai răsând cu iarbă verde,

Ce se leagănă, se pierde

Undoind încetișor,

Șoptind șoapte de amor;

De-aș avea o florică

Gingașă și tinerică,

Ca și floarea crinului,

Alb ca neaua sânelui,

Amalgam de-o roz-albie

Și de una purpurie,

Cântând vesel și ușor,

Șoptind șoapte de amor;

De-aș avea o porumbiță

Cu chip alb de copiliță,

Copiliță blândișoară,

Ca o zi de primăvară,

Cîtu-ți ține ziulița

I-aș cânta doina, doinița,

I-aș cânta-o-ncetișor,

Șoptind șoapte de amor.

TREBUIAU SĂ POATE UN NUME, de Marin Sorescu

“Eminescu n-a existat.

A existat numai o țară frumoasă

La o margine de mare

Unde valurile fac noduri albe,

Ca o barbă nepieptănată de crai

Și niște ape ca niște copaci curgători

În care luna își avea cuiabar rotit.

Și, mai ales, au existat niște oameni simpli

Pe care-i chema: Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare,

Sau mai simplu: ciobani și plugari,

Căroră le plăcea să spună,

Seara, în jurul focului poezii -

“Miorița” și “Luceafărul” și “Scrisoarea III”.

Dar fiindcă auzeau mereu

Lătrând la stâna lor câinii,

Plecau să se bată cu tătarii

Și cu avarii și cu hunii și cu leșii

Și cu turcii.

În timpul care le rămânea liber

Între două primejdii,

Acești oameni făceau din fluierele lor

Jgheaburi

Pentru lacrimile pietrelor înduioșate,

De curgeau doinele la vale

Pe toți munții Moldovei și ai Munteniei

Și ai Țării Bârsei și ai Țării Vrancei

Și ai altor țări românești.

Au mai existat și niște codri adânci

Și un tânăr care vorbea cu ei,

Întrebându-i ce se tot leagănă fără vânt?

Acest tânăr cu ochi mari,

Cât istoria noastră,

Trecea bătut de gânduri

Din cartea cirilică în cartea vieții,

Tot numărând plopii luminii, ai dreptății, ai iubirii,

Care îi ieșeau mereu fără soț.

Au mai existat și niște tei,

Și cei doi îndrăgostiți

Care știau să le troienească toată floarea

Într-un sărut.

Și niște păsări ori niște nouri

Care tot colindau pe deasupra lor

Ca lungi și mișcătoare șesuri.

Și pentru că toate acestea

Trebuiau să poarte un nume,

Un singur nume,

Li s-a spus... EMINESCU.”